

gyvieji šaltiniai

2023/4 (104)

Naujos rūšies tikintieji

Dr. Andy Meeko

Dvasiškai

pasiklydę vaikai

Sandra Doan

Nuo atmesto

iki pašaukto

Algirdas Siaurusiavičius

Kaina 0,60 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 5000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Sandra Doan,
Irmantas Jakubonis,
Gediminas Kapustavičius,
Robertas Peteraitis

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „unsplash“

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Brangūs mūsų skaitytojai,

Šis leidinys skirtas jums, norintiems gyventi pagal Dievo valią ir sekti Jo žodžiu. Mes, žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ autoriai ir redakcinė kolegija, esame dėkingi už jūsų pasitikėjimą ir palaikymą. Norime būti jūsų dvasiniai artimieji, padedantys jums augti tikėjime ir meilėje.

Šis žurnalo numeris yra ypatingas ne tik tuo, kad jo tema yra apie vaikus, bet ir dėl to, kad jis šventinis. Kalėdos yra laikas, kai prisimename didžiausią Dievo dovaną mums – Jo viengimį Sūnų Jėzų Kristų. Jis gimė Betliejuje, mažame miestelyje, kur Jam net nebuvo vietos užėjoje. Jis buvo paguldytas ėdžiose, kad parodytų savo nuolankumą ir artumą su žmonėmis. Jį pirmi pasveikino piemenys, kurie buvo laikomi atstumtaisiais ir nešvariais. Jėzus buvo atpažintas išminčių iš Rytų, kurie atkeliavo iš toli pagerbti gimusio Karaliaus. Kristus gimė, kad mus išgelbėtų iš mūsų nuodėmių ir mirties. Jis atėjo pas mus, kad pamokytų meilės Dievui ir artimui bei dovanotų mums amžinąjį gyvenimą.

Kokią dovaną mes galime atnešti Kristui šiais neramiais laikais, kai vis girdime apie karus ir karų gandus? Mes galime atnešti Jam savo širdis, trokštančias Jo meilės ir taikos. Mes galime atnešti savo maldas už visus kančią patiriančius ir persekiojamus brolius bei seseris. Galime atnešti savo darbus, atliktus su tikėjimu, meile ir pasiaukojimu. Galime atnešti Jam savo aukas, kuriomis paremtume Kristaus misijos darbus šiais laikais.

Kaip galime nešti Kristaus žinių žmonėms per Kalėdas panaudodami šį leidinį? Pasidalinkime „Gyvaisiais šaltiniais“ su savo šeima, draugais ir kaimynais. Palikime žurnalą savo laiptinėje ant pašto dėžučių, kad norintys galėtų jį paimti ir perskaityti. Taip pat galime perskaityti jo straipsnius ir kartu apmąstyti, ko jie mus ragina imtis. Galime pasinaudoti autorių pateiktais patarimais ir labiau praktikuoti krikščioniškas dorybes. Galime dalyvauti žurnale siūlomose iniciatyvose ir jas palaikyti.

Mieli skaitytojai, mes linkime jums visokeriopų Dievo palaimų per šias gražiausias metų šventes. Tesidžiaugia jūsų širdys Kristaus gimimu ir tebūna jūsų gyvenimas pilnas Jo meilės ir ramybės!

*Žurnalo redakcinės kolegijos vardu
misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“
valdytojas Remigijus Jucevičius*

Turinys

2

10

25

29

- 2** Vaikų krikščioniško ugdymo procesas
Gediminas Kapustavičius
- 6** Leiskite mažutėliams ateiti pas Jėzų
Rita Karengienė
- 10** Nelikti vienam tyloje
Irmantas Jakubonis
- 14** Ko palinkėčiau savo vaikui?
Jūratė Bernotienė
- 18** Naujos rūšies tikintieji: jaunimo evangelizavimo perkėlimas į aukštesnį lygį
Dr. Andy Meeko
- 21** Dvasiškai pasiklydę vaikai
Sandra Doan
- 25** Nuo atmesto iki pašaukto
Algirdas Siaurusavičius
- 29** Skruzdėlytės Magmytės nuotykių ir išminties knyga
Sonata Aleksandravičienė
- 32** Kaip susitaisyti su Dievu?

Vaikų krikščioniško ugdymo procesas

Gediminas Kapustavičius

*Kauno baptistų bendruomenės
„Kristaus Misija“ pastorius*

Vaikai – tai Dievo dovana, kurią gavę įsipareigojam juos besąlygiškai mylėti, gerbti, saugoti ir užauginti dorais bei dievotais žmonėmis. Nors krikščionybė ir nėra paveldima iš tėvų ar senelių, tačiau krikščioniško auklėjimo įtaka palieka gilų pėdsaką vaiko raidoje ir, neabejotinai, formuoja jo gyvenimo kryptį. Krikščioniško ugdymo užduotis – suteikti vaikams tikėjimo šaknis ir sparnus! Kaip to pasiekti ir kas už tai atsakingas?

Vaikų ugdymas nėra vienkartinis įvykis, bet nuolatinis procesas, kuriame pagrindinis ir svarbiausias vaidmuo tenka vaiko tėvams. Tėvai – tie pirmieji Dievo atstovai, kuriuos vaikas sutinka savo gyvenimo kelionėje. Būtent jie privalo parodyti vaikui mylintį, asmeninį Dievą ir vesti savo atžalas prie gelbstinčio Jėzaus Kristaus pažinimo. Bibliinių principų mokymas yra tėvų atsakomybė, ne bažnyčios, mokyklos ar kitos ugdymo įstaigos, nors jos ir skirtos padėti tėvams dvasinio ugdymo procese. *Šeima yra Dievo subalansuota aplinka, skirta žmonių augimui (Kenneth Chafin)*. Suprantama, ne visų vaikų tėvai yra krikščionys, todėl tokiais atvejais Dievas naudos kitus žmones ar įstaigas, siekdamas supažindinti vaikus, o gal ir jų tėvelius, su krikščionybės pagrindais. Vienaip ar kitaip, yra svarbu, kad kiekvienas vaiko ugdymo proceso dalyvis suprastų savo vaidmenį ir įneštų deramą indėlį formuojant augančios kartos tapatybę. Norint, kad krikščioniško ugdymo procesas vyktų sėkmingai, būtini trys pagrindiniai elementai, kuriuos galėtume apibūdinti žodžiais: MOKYMAS, LAVINIMAS ir UGDYMAS. Šiuos žodžius įprastai suprantame ir vartojame panašiai, kaip sinonimus, tačiau kiekvienas iš jų atskleidžia šiek tiek skirtingą, bet būtiną ugdymo aspektą. Ir kita vertus, nors vieno iš šių elementų stygius neleidžia mums sėkmingai perduoti krikščioniško tikėjimo ateinančioms kartoms. Taigi pažvelkime į šį procesą iš arčiau ir įvertinkime, kaip mums sekasi mokytį, lavinti ir ugdyti tuos vaikus, kuriuos Dievas atvedė į mūsų gyvenimą.

1. Mokyti – perteikti žinias. Vaikus nuo pat mažens reikia mokytį Šventojo Rašto tiesų, nes būtent šioje Knygoje glūdi krikščioniško tikėjimo šaknys. *O tu pasilik prie to, ką IŠMOKAI ir įtikėjai, žinodamas, iš ko IŠMOKAI. Tu nuo vaikystės ŽINAI šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išgelbėjimui per tikėjimą, kuris yra Kristuje Jėzuje (2 Timotiejui 3, 14–15)*. Timotiejus nuo ankstyvos vaikystės žinojo Šventuosius Raštus. O iš kur jis galėjo žinoti? Kas nors turėjo jį išmokyti. Laiško turinys mums atskleidžia, kad žinias Timotiejui perteikė jo mama ir senelė. Jos suvokė savo pareigą ir laiku

ėmėsi atsakomybės. Sakoma, kad apie 50 proc. pažinimo vaikas įgyja iki trejų metų, ir net 75 proc. iki septynerių metų amžiaus. Vaikystės laikotarpis yra dėkingiausias, norint įdiegti krikščionišką požiūrį ir vertybes. Lenk medį, kol jaunas. Nepraleiskite progos! *Jei iki penkerių ar šešerių metų vaikui neįskiepyšime tam tikrų moralinių normų, turėsime nepaprastai sunkią užduotį (psichologas Paul Wood)*. Nemaža tikimybė, kad krikščioniškoje aplinkoje augęs vaikas bus išgelbėtas gan ankstyvame amžiuje, kadangi vaiko širdelė dar minkšta, atvira ir labiau linkusi pasitikėti Dievu, nei suaugusiojo širdis. Mes negalime išgelbėti savo vaikų, bet galime melstis už juos, skaityti jiems Dievo Žodį, pasakoti Biblijos istorijas, vesti juos į bažnyčią, stebėti jų dvasinę būseną, kaip Dievas veikia jų širdelėse, ir metui atėjus, nukreipti juos pas sielų Gelbėtoją ir Ganytoją – Viešpatį Jėzų Kristų.

Ne visi tėvai vykdo šią Dievo patikėtą užduotį, o kai kurie vaikai išvis neturi tėvų, tuomet atsiradusią spragą galėtų ir turėtų užpildyti kiti krikščionys: vaiko seneliai, giminaičiai, auklėtojai, mokytojai ir t. t. Ačiū Dievui ir mūsų protėviams, kad turime Dievo Žodžio knygą lietuvių kalba: *Senoji karta perduodavo tą rūpestingai išsaugotą brangenybę savo vaikams, o šie palikdavo tarsi vertingiausią viso gyvenimo palikimą anūkams. Lietuvių šeimose (tai gražus paprotys) Dievo žodžio knyga buvo paveldima iš kartos į kartą kaip taurus atminimas. (Martynas Liudvikas Rėza, Lietuviškos Biblijos istorija 264 psl., 1816 m.)*. Tęskime ir mes šią gerą tradiciją, mokydami savo vaikus krikščioniško tikėjimo pagrindų. Tačiau vien to nepakanka! Mokyti arba perteikti žinias – tik pirmasis žingsnis vaiko ugdymo procese.

2. Lavinti – parodyti pavyzdį. Vaikams reikia ne tik žinoti Dievo Žodį, bet ir matyti tikėjimo pavyzdį. *Mokinys nėra viršesnis už savo mokytoją: kiekvienas mokinys, jei gerai IŠLAVINTAS, bus KAIP JO MOKYTOJAS (Luko 6, 40)*. Taip ir mes visi mokomės įvairiose gyvenimo srityse. Norint ką nors išmokyti, mums reikia ne tik teisingų žinių – ką daryti, bet ir tinkamo pavyzdžio – kaip tai daroma. Norint išmokyti

Bibliinių principų mokymas yra tėvų atsakomybė, ne bažnyčios, mokyklos ar kitos ugdymo įstaigos, nors jos ir skirtos padėti tėvams dvasinio ugdymo procese.

važiuoti dviračiu, visų pirma išklausome mokytojo instrukcijų (teorija), vėliau stebime, kaip pats mokytojas tai daro (pavyzdys) ir tik tada bandome tai daryti patys (praktika). Panašiai ir krikščioniško ugdymo procese. Reikia žinių, bet būtinas ir pavyzdys. Juk krikščionybė nėra vien tik teorinės žinios, bet ir gyvenimo būdas, reikalaujantis praktinių įgūdžių.

Dievas ne tik paskelbė žmonijai Savo Žodį – ką mes turime daryti, bet Pats tapo Žmogumi ir parodė pavyzdį – kaip mes turime gyventi: *Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos (Jono 1, 14).*

Tikėjimo neįmanoma perduoti vien žodžiais. Gyvas tikėjimas visada reiškiasi mūsų poelgiais ir darbais: *Aš vis prisimenu tavo neveidmainišką TIKĖJIMĄ, kuris pirma gyveno tavo SENELĖJE Loidėje, tavo MOTINOJE Eunikėje ir, esu įsitikinęs, gyvena ir TAVYJE (2 Timotiejui 1, 5).* Timotiejus tapo tikinčiu žmogumi, nes matė gyvo tikėjimo pavyzdį savo senelės ir mamos gyvenime. Apaštalas Paulius buvo dar vienas įkvepiantis krikščioniško gyvenimo pavyzdys jaunam Timotiejui: *Bet tu stropiai pasekei mano mokymu, gyvenimo būdu, tikslu, tikėjimu, ištvėrme, meile, kantrybe (2 Timotiejui 3, 10).*

Dievo Žodžio tiesa – tikėjimo šaknys, o Dievo žmogaus pavyzdys – tikėjimo sparnai. Geras pavyzdys užkrečia kitus, uždega norą

keistis ir būti geresniam, įkvepia jėgų ir tikėjimo siekti kilnių tikslų. Manau, jog šiuolaikinei krikščionybei labiausiai trūksta gerų tikėjimo pavyzdžių. Dar liudniau, jei esami pavyzdžiai yra blogi. Sakome viena, o darome visai kita. Mokome mylėti, o patys nekenčiame. Mokome sakyti tiesą, o patys meluojame. Mokome tikėti, o patys viskuo abejojame. Juk vaikai taip linkę mėgdžioti savo tėvus bei kitus suaugusius. Jie elgsis ne taip, kaip jiems sakome, bet taip, kaip mes elgamės: *O jūs vaikai taip darykit, kaip Jurgelis daro.* Vaikai – tai patys tikriausi tėvų atspindžiai! Būkime tikri krikščionys, tuomet, labai tikėtina, kad ir jie tokiais taps!

3. Ugdyti – parodyti meilę. Žinios ir patirtis yra būtini, tačiau nepakankami veiksniai, norint išugdyti brandaus krikščionio asmenybę: *Mes visi turime pažinimą (žinių ir patirties). Pažinimas išpučia, bet MEILĖ UGDO. Jei kas mano ką nors žinąs, tai jis dar nieko nežino, kaip turi žinoti. bet kas MYLI DIEVĄ, tas yra jo pažintas (1 Korintiečiams 8, 1–3).* Žinios ir patirtis gali net ir pakenkti, jei nebus vedami meilės. *Taisyklės be santykių skatina maištą (Josh McDowell).* Meilė viską suderina. Meilė viską įprasmina. Meilė suteikia sparnus.

Kažkas taikliai pastebėjo, kad yra žmonių – akmenų, kurie tempia mus žemyn, ir yra žmonių – sparnų, kurie kelia mus aukštyn. Mums

visiems reikia mylinčių žmonių, kurie palaikytų mus sunkiu metu, padėtų atsikelti suklypus ar pataisytų suklydus.

Grįžkime prie ugdymo proceso. Įgyjame žinių (teorija), stebime pavyzdžius (praktika), ir sunkiausia dalis – bandome tai daryti patys (patirtis). Net jei gavau pačias geriausias žinias, mačiau tobuliausius pavyzdžius, nereiškia, kad man viską ir labai lengvai pavyks įsisavinti. Ne. Manęs laukia sunkus ir ilgas kelias, kupinas nesėkmių, klaidų ir nusivylimų. Ir man reikės žmonių – sparnų, kurie vėl ir vėl keltų mane aukštyn. Sėkmingam vaiko ugdymui gyvybiškai svarbūs tėvų pripažinimas ir palaikymas. Vaikas nori ir siekia, kad tėvai pastebėtų ir pripažintų jo teigiamus bruožus bei pasiekimus, vertintų ir pagirtų jo pastangas, leistų ir padėtų vaikui lavinti jo talentus, tikėtų jo sėkme, palaikytų sunkumuose ir nesėkmėse. Vaikams reikia mūsų meilės sparnų: *Meilė kantri ir maloni, meilė nepavydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta. Ji nesielgia nepadoriai, nieieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, nemąsto piktai, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi tiesa; visa pakenčia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia (1 Korintiečiams 13, 4–8).*

Vaikų ugdymo procesas tikrai nėra lengvas ir, deja, ne visuomet būna sėkmingas. Kodėl

taip nutinka? Manau, jog daugeliu atvejų trūksta sveikos ir proporcingos pusiausvyros tarp mokymo, lavinimo ir ugdymo etapų. Labai dažnai ugdymo procesas siejamas vien su žinių perteikimu, nepaisant pavyzdžio ir meilės svarbos. Kita vertus, gali būti ir atvirkščiai. Vaikas yra mylimas ir mato gerus pavyzdžius, tačiau neskiriamas reikiamas dėmesys Dievo Žodžio mokymui, galbūt manant, kad paūgėjęs vaikas pats pasirinks, kuo jis nori tikėti. *Kai tėvai atsisako taikyti bibliinius principus auklėdami savo mažus vaikus, leisdami jiems „nuspręsti patiems“, tai beveik garantuoja, kad vaikai „nuspręs neigiamai“ (James Dobson).* Tiesiog nieko nedarykite, kad mokytumėte savo vaikus, leiskite vaikui pasirinkti savo kelią, nekelkite jokių pasekmių jo elgesiui, leiskite jam valdyti savo gyvenimą – trumpai tariant, „išlaisvinkite“ jį, ir nei jūs, nei visuomenė nenorėsite gyventi su tokiu produktu (John McArthur).

Tačiau būna ir taip, kad tėvai ar mokytojai puikiai atlieka savo pareigas, ugdymo procesas vyksta subalansuotai, bet norimų rezultatų vis tiek nesimato. Kodėl? Dažnai, tiesiog reikia daugiau laiko, kad auklėjimo vaisiai išsiskintų, subręstų ir sužydėtų. *Antai žemdirbys ilgai ir kantriai laukia brangaus žemės vaisiaus, kol šis gauna ankstyvojo ir vėlyvojo lietaus (Jokūbo 5, 7).*

Deja, kartais būna išimčių. Pasitaiko, kad ir labai geroje šeimoje užauga labai blogų vaikų. Kodėl? Nes toks vaikų pasirinkimas. Kiekvienas žmogus turi laisvą valią. Tai yra Dievo dovana. Kiekvienas vaikas turi galimybę paklusti ar nepaklusti, priimti ar atmesti savo tėvų vertybes. Jis turi pasirinkimo teisę, nėra aplinkybių auka ir yra tiesiogiai atsakingas Dievui už savo veiksmus. Šis faktorius aiškiai regimas Dievo ir žmogaus santykių. Dievas yra tobulas Auklėtojas! Jo ŽODŽIAI, PAVYZDYS, MEILĖ – visada tobuli, tačiau žmonių pasirinkimai skirtingi. Skaudu patirti atmetimą, tačiau tokia tikros meilės kaina. *Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą (Jono 3, 16).*

Leiskite mažutėliams ateiti pas Jėzų

Rita Karengienė

Vaikų krikščioniško ugdymo
draugijos pirmininkė

Jei kas nors paprašytų tavęs pacituoti Šventojo Rašto eilutę apie vaikus, kurią pasirinktum? Ar Patarlių 22, 6: „Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, tai ir pasenęs jis nenukryps nuo jo“? O gal Psalmių 127, 3: „Štai Viešpaties dovana yra vaikai, iščių vaisius – Jo atlyginimas“? Na, gal ir šitą: „Juk ne vaikai privalo krauti turtą tėvams, bet tėvai vaikams“ (2 Korintiečiams 12, 14b)? Tikėtina, kad pacituotum štai ką: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė“ (Luko 18, 16). Kaip tik šie Jėzaus žodžiai verti mūsų neatidėliotino dėmesio.

(Ne)leisti ir (ne)trukdyti

Evangelistai Matas, Morkus ir Lukas aprašo mums atvejį, kada rūpestingi suaugusieji vedė vaikus pas Jėzų. Ko jie tikėjosi iš šio susitikimo? Kad Jis paliestų vaikus, pasimelstų ir juos palaimintų. Šie drąsūs suaugusieji suinteresuoti, kad Jėzus prisiliestų ir jų vaikai būtų palaiminti. Bet situacija klostėsi ne taip jau pozityviai. Jėzui šiuo atveju teko tiesiogiai pamokyti savo mokinius ir galbūt netiesiogiai tuos, kurie vedė pas Jį vaikus.

Anuomet Jėzus tiesiai šviesiai liepė leisti ir netrukdyti vaikams ateiti pas Jį. Kam kiltų mintis trukdyti vaikams patikėti Viešpačiu Jėzumi? Deja, mokiniams ne tik toptelėjo tokia mintis, bet jie ėmė barti suaugusiuosius ir netgi drausti vesti vaikus arčiau Jėzaus. Tai sukėlė aštrią Jėzaus reakciją, kaip rašo Morkus: „... tai pamatęs, Jėzus užsirūstino“ (Morkaus 10, 14). Kita vertus, ar atvedę vaikus suaugusieji suvokė, ką Jėzus gali suteikti jų vaikams? Ar jie susimąstė, kad Jėzus jų vaikams trokšta daugiau nei vienkartinio apkabinimo ir geidžiamo palaiminimo (kas savaime nėra blogai)?

Išties, Evangelijose mums užrašyti du skirtingi atvejai, kada Jėzui pasitaikė proga mokytį apie vaikų tikėjimą: kai mokiniai ginčijosi, kas didžiausias Dievo karalystėje, ir kai suaugusieji nešė, vedė vaikus pas Jėzų. Abiem atvejais Jėzus, naudodamas vaikus kaip tikėjimo pavyzdį suau-

gusiesiems, mokė, kad ir vaikai pajėgūs pasitikėti Juo, Gelbėtoju. Šis Jo mokymas labiausiai atskleidžiamas Mato 18, 1–12 ištraukoje. Kaip tik šioje ištraukoje dar sužinome, kad įtikėjusių vaikų angelai visada regi dangiškojo Tėvo veidą ir kad dangiškasis Tėvas nenori, jog pražūtų bent vienas iš mažutėlių, kurie Jį tiki. Abiem atvejais Jėzus akcentuoja vieną dalyką – **vaikams Dievo karalystės durys atviriausios**.

Ar tiems žmonėms, kuriems jos atviriausios, visada lengva prieiti prie Jėzaus?

Jei Jėzaus mokiniai draudė vaikams prieiti prie Viešpaties, galbūt ir mes kartais nenorime jų prileisti dėl tam tikrų trukdžių. Kas gali trukdyti?

Pirmasis trukdis – tai dažnas *požiūris į vaikus* esą jie nėra pilnateisiai žmonės, jie dar nesubrendę individai, nesuprantantys savo sprendimo, neturintys valios ar norų. O kiek reikia suprasti suaugusiam žmogui, kad šis apsispręstų patikėti Jėzumi? Jei suaugusiam užtenka tam tikro supratimo, tai kodėl to turėtų neužtekti vaikams? Dažniausiai manome, kad vaikams pakanka išgirsti tiesiog gerų Biblijos istorijų. Gal net vengiame vaikus mokytį Biblijos pamokų, kad jos darytų įtaką vaiko gyvenimui, ypač padėtų suvokti, kad jiems taip pat reikia išgelbėjimo. Gal čia mums koją pakiša kaip tik šis požiūris į vaikus?

Antra, o gal vis dėlto mus paveikia *klaidingas įsitikinimas*, kad vaikams savaime priklauso

dangaus karalystė (juk parašyta: „tokių yra Dievo karalystė“) Būdvardis „tokių“ neįvardija, bet tiesiog apibūdina. Dievo karalystė automatiškai nėra jų (vaikų), bet ji atvira tokiems kaip vaikai. Jėzus turi omenyje *savybes*, reikalingas, kad patektum į Jo karalystę: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip maži vaikai, niekaip neįeisite į dangaus karalystę“ (Mato 18, 3). Vaikams tos reikiamos savybės yra natūralios, jos nėra svetimos ar atbukusios, palyginti su suaugusiaisiais, pvz., visiškas pasitikėjimas, atvirumas, pasidavimas ar išankstinės nuostatos nebuvimas. Vaikams lengva pripažinti savo kaltę, norėti „daugiau taip nebedaryti“. Jie dar nėra įgudę pateikti subtilių aiškinimų esą tai ne jų kaltė. Dėl šių savybių vaikai turi didesnę tikimybę patikėti Dievo skelbiamą žinia. Vaikams netrukdo „suaugusiųjų“ barjerai, kurie kliudo nusižeminti ir pasitikėti Jėzumi: puikybės, kietasprandiškumas, klasta, ydingumas, netikėjimas ir pasiteisinimai dėl atsidavimo Kristui.

Trečia, vieniems dažniau, kitiems rečiau, bet mūsų pačių *kalbos ir elgesys* irgi gali trukdyti. Sąmoningai ar ne, bet mes galime tapti suklupimo akmeniu vaikams, kurie stovi prie Dievo karalystės slenksčio arba jau perėję šį slenkstį. Teko skaityti liudijimus žmonių, kurie vaikystėje buvo nustumti į šoną, kai jie pareiškė norą priimti Jėzų į savo širdį. Jiems buvo paaikškinta esą jie dar per maži ir turi palaukti, kol paaugs.

Įtikėjusių vaikų šventėjimo procesas nors ir lengvesnis, bet nėra trumpesnis nei suaugusiųjų. Jiems taip pat reikia laiko panašėti į Jėzų. Dar blogiau, jei įtikėjusiam vaikui nepadedame žengti pirmųjų mokinytės žingsnių. Tokiu savo elgesiu duodame vaikui suprasti, kad jis per menkas sekti Jėzumi arba jo sprendimas priimti Jėzų nerimtas. Kaip tik dėl to įtikėjusių vaikų šventėjimo procesas arba sulėtėja, arba sustabdomas.

Vaikai gali priimti Jėzų

Jei tokie trukdžiai egzistuoja, ką mums daryti? Pirmiausia, *laikykite vaikus vertais ir pajėgiais priimti Jėzų* į savo gyvenimą dar vaikystėje. Šeimoje pamaldžiai ir nuosekliai kalbėjime vaikams apie Dievo troškimą kiekvienam žmogui susitaikyti su Dievu. Nuo gimimo vaikai turi teisę susipažinti su Dievu Kūrėju ir Juo žavėtis, tikėti sielos nemirtingumu ir atskaitomybe, sužinoti, kas nutiko žmonijai po pirmųjų žmonių neprotingo pasirinkimo, ir apie Dievo paruoštą būdą atnaujinti santykį su Juo. Nuosekliai, reguliariai ir po truputį mokomi vaikai turi didelę tikimybę pripažinti, kad jiems reikalingas Gelbėtojas Jėzus.

Antra, *tikėjime, kad vaikystė – pats tinkamiausias laikas* priimti Gelbėtoją, kad būtų išgelbėta žmogaus siela, ir dažnu atveju žemiškojo gyvenimo kelias. Jei tuo patikėsime, tada suprasiame, kaip svarbu supažindinti vaikus su Dievu nuo pat lopšio. Barna Group (www.barna.com) apklausos, atliekamos JAV, rodo, kad 85 procentų dabartinių krikščionių įtikėjo Jėzų dar iki savo penkioliktojo gimtadienio.

Trečia, *žiūrėkime, ką kalbame ir kaip elgiamės* vaikų atžvilgiu. Vaikai ne tik ima pavyzdį iš mūsų. Jie ypač jautriai reaguoja, kai mes, krikščionys, viena sakome, o kita praktikuojame jų akivaizdoje. Tai ypač aktualu šeimoje, kur gyvenimas pats intensyviausias. Tikriausiai dauguma girdėjome tokius posakius: „Poelgiai kalba garsiau nei žodžiai“ arba „Tavo veiksmai taip garsiai kalba, kad negaliu girdėti, ką tu sakai“. Veidmainiškumas ir nuodėmė papiktina vaikus, o Jėzus labai griežtai atsiliepia apie papiktinimus (Mato 18, 5–10). Jei suklystame,

suklumpame ir vaikai tai stebi. Tinkamiausias būdas išeiti iš tokios situacijos – prisipažinimas ir atsiprašymas.

Kviesti ar nekviesti

Natūralu, kad per Evangelijos skelbimą Dievas kviečia klausytoją atgailauti ir patikėti Jėzumi. Skelbdami vaikams Evangeliją neturime daryti jiems emocinio spaudimo, nes jie lengvai paveikiami. Jei spaudžiamas vaikas nuspręs priimti Jėzų, kiek tikras bus jo sprendimas ir ar Šventoji Dvasia jame apsigyvens, kad darytų jį panašų į Kristų? Pats vaikas apgaulingai laikys save krikščioniu, bet negalės gyventi kaip Dievo vaikas, nes nepatyrė širdies atsivertimo į Kristų. Kita vertus, per daug bijodami „spausti“ vaikus, galime išvis nekviesti jų priimti Jėzų. Kaip tai subalansuoti? Jei **nuosekliai ir reguliariai** mokome vaikus Dievo Žodžio ir jį pritaikome jų amžiui, sudarome palankias sąlygas Šv. Dvasiai veikti vaikų širdyse ir protuose. Todėl tikrai sulauksime akimirku, kai vaikai nuoširdžiai gręšis į Kristų vedami Dievo Dvasios. Kokia palaima švęsti kartu su angelais kiekvieną atsigręžimą į Kristų!

„**Sąmoningai ar ne, bet mes galime tapti suklypimo akmeniu vaikams, kurie stovi prie Dievo karalystės slenksčio arba jau perėję šį slenkstį.**“

Protas, širdis ir rankos

Tarnystė vaikams efektyviausia tada, kai sąmoningai laikomės tokios nuostatos: skelbdami vaikams Dievo Žodį, būtina turime ne tik informuoti vaiko protą, bet paliesti jo širdį ir įdarbinti jo kūną. Jei vien suteiksime **žinių**, pamatysime vaikus arogantiškus ir pasipūtusius („mes viską žinome“). Jei vien apeliuosime į **jausmingumą**, tada pamatysime vaikus besiblaškančius, abejojančius ir nepastovius. Jei vien akcentuosime krikščioniškas pratybas ir **veiklą**, tada vaikai veiks iš pareigos ar noro jums įtikti, kol jiems

vieną dieną tai pabos. Siekiamybė, kad visos trys žmogaus esybės dalys – protas, širdis ir valia – būtų proporcingai vienodai įtrauktos į krikščionišką ugdymą.

Šių dienų vaikų mokinystei turime visą Šventąjį Raštą sava kalba, Kristų, gyvenantį tikinčiame per Šventąją Dvasią, ir vietinę bendruomenę praktikuoti krikščioniškai gyvenimui.

Vaikai vaikams

Kas greičiausiai dalijasi su kitais, kai ką nors atranda ar sužino? Žinoma, kad vaikai! Jie labai entuziastingai ir nuoširdžiai, be paslėptų motyvų skuba draugams papasakoti ar net parodyti naują žaidimą, žaislą, gautą dovaną, surastą svetainę ar pramogą. Kuo jie labai džiaugiasi, tuo džiugiai ir dalijasi. Skatinkime vaikus pasakoti savo draugams apie išpūdingiausią ir džiugiausią atradimą, kurį galima atrasti visoje visatoje – **pasaulio Kūrėjas myli kiekvieną ir nori su juo amžinai draugauti.**

Dalytis tokiu atradimu vaikai gali bet kuriuo metu, ypač per kalendorines šventes – Kalėdas ir Velykas, nes jos tiesiogiai susijusios su Jėzumi. Išskirtinai didelį potencialą liudyti Jėzų savo bendraamžiams turi įtikėję vaikai. Juose gyvenanti Dievo Dvasia padrąsins juos ir padės jiems pasakoti kitiems apie Dievo meilės įrodymą – Jėzų, atėjusį į žemę.

Kaip tik Jis atliko viską, kad atvertų kelią į Dievo karalystę. Ir vaikams šios durys atviros. Tegul niekas mums nedraudžia ir nebara, kai vedame vaikus pas Jėzų, kad Jis juos priimtų, apkabintų ir palaimintų amžiams.

1. Supažindiname vaikus su **Dievu**, kas ir koks Jis yra.
2. Kalbame jiems apie prigimtines **nuodėmes**, jos poveikį žmonių tarpusavio santykiams ir santykiui su Dievu, mokome, kad tai – nepaklusnumas Dievui su baisiomis pasekmėmis.
3. Atskleidžiame **Jėzaus Kristaus** asmenį, mirtį ir prisikėlimą, kad būtų išvengta tų pasekmių. Kai matome, kad vaikas supranta šias tris tiesas (doktrinas), tikėtina, kad jis pasiruošęs priimti dvejopą Dievo kvietimą: **atgailauti ir patikėti** Jėzumi, savo Gelbėtoju ir Viešpačiu. Kai vaikas atgailauja ir įtiki Jėzų, jis tampa Dievo vaiku ir jame apsigyvena Šv. Dvasia. Įtikėjusiam vaikui turime padėti **augti dvasiškai** lygiai taip pat, kaip ir suaugusiam naujatiikiui.

Nelikti **vienam** tyloje

Irmantas Jakubonis
Ekumeninės sielovados
bendruomenė „Kelionė“

Ar esate aptikę, kad kai kurios gyvenimo sritys atrodo ne nepalietos keičiančios Dievo jėgos? Pasikartojančios problemos, elgesio modeliai, emocinė įtampa, kurią gesiname pasiduodami ydingiems įpročiams... Naujųjų metų pasiryžimai, planai pasikeisti virsta dulkėmis, po kurio laiko suvokiame, kad esame sugrižę prie „seno“... Atrodo, visa širdimi trokštame keistis, būti „gerais krikščionimis“, daryti gera, bet prie mūsų „prilimpa bloga“ (plg. Romiečiams 7, 21–24).

Galime jaustis nusivylę ar užstrigę ir priėti nemalonią išvadą, kad mūsų „mokinystė ir dvasingumas nepasiekė gilių vidinių žaizdų ir nuodėmingo elgesio modelių, o ypač tų, kurie atsirado už uždarytų mano namų durų sunkių išgyvenimų, nesutarimų, konfliktų ir nesėkmių metu.“¹ Galime išgyventi gėdą, kad dar turime vienokių ar kitokių problemų, ar vidinį skausmą, kad mums nesiseka keistis ar kad pokyčiai vyksta per lėtai.

Mūsų pasaulėjauta, elgesio modeliai, reakcijos formavosi ir įsitvirtino nuo vaikystės, tad ir tikri pokyčiai negali įvykti staiga, lyg mostelėjus burtininko lazdele ar spragtelėjus pirštais – tai procesas, kelionė, kuriai reikia laiko, mūsų dėmesio ir pastangų.

[..] ir mes patys, kurie turime Dvasios pradmenis, ir mes dejuojame, laukdami įvaikinimo ir mūsų kūno atpirkimo. Tuo tarpu mes esame išgelbėti viltimi. (Romiečiams 8, 23–24)

Mes, krikščionys, kaip ir visa kūrinių, dejuojame laukdami atpirkimo ir mūsų įvaikinimo. Kaip mūsų galutinio atpirkimo garantą turime

¹ Peter Scazzero „Emociškai brandus dvasingumas“, 2012

Dvasios pradmenis, todėl dar labiau trokštame, kad Dievo darbas mumyse būtų užbaigtas. Atsišpindi tai, ką dažnai vadiname įtampa tarp „jau“ ir „dar ne“, t. y. tarp to, ką tikinčiajam Dievas jau padarė ir to, ką Jis tikrai padarys.

Panašu, kad daugelis mūsų gyvenimo Kristuje aspektų (atpirkimas, šventėjimas ir kt.) yra procesas. Pavyzdžiui, žinome, kad *buvome* išgelbėti, *esame* gelbėjami dabar ir *būsime* išgelbėti. Nors iš tiesų esame „mirę nuodėmei“ (Romiečiams 6, 2), tačiau ne tuo būdu, kaip mums gali atrodyti. „Mirtis nuodėmei“ – nėra neįtraukiama nuodėmingiems polinkiams, o labiau nuodėmingos prigimties „nuvertimas nuo sosto“, nugalėjimas. Konfliktas tarp „nauja“ ir „sena“ yra gyvas – esame kovos su nuodėme ir senuoju žmogumi lauke – procese.

Ir šioje Šventojo Rašto vietoje – jau esame įvaikinti – tapę Dievo vaikais, tačiau šis vyksmas vis dar tęsiasi, ir tuo tarpu turime kantriai laukti, kol išsipildys tai, ką Dievas pažadėjo. Tad visi esame įvaikinimo procese, jaučiame skausmą – nesvarbu, galime tai išreikšti, ar ne. Viduje dejuojame, bet laikomės už vilties.

Viena aišku: mums reikia giluminio, t. y. visos Dievo atvaizdo esybės, apimančios fiziologinį,

dvasinį, emocinį, intelektualinį ir socialinį aspektus, atpirkimo.

Viešpatie, padėk man pažinti save, kad galėčiau pažinti tave. (Augustinas)

Mūsų vaikystės patirtys, įskaudinimai, žaizdos šiandien vis dar daro mums poveikį. Apmąstykite jas ne tam, kad ką nors apkaltintume, o tam, kad galėtume aiškiau suprasti bei apčiuopti kai kurių mūsų problemų šaknis ir judėti pirmyn.

Pagal Dievo planą mūsų žemiškieji tėvai turėjo būti užtarimo bei stiprybės pamatas, kuris padėtų vaikui objektyviai žvelgti į pasaulį ir atrasti vietą jame. Jie turėjo būti meilės, saugumo, patvirtinimo ir visokeriopos pagalbos šaltinis, tarsi gera ir palanki dirva, kurioje galėtume formuotis, bręsti bei išsiskleisti kaip asmenybės, mylėti gyvenimą.

Idealiame pasaulyje taip ir turėtų nutikti. Tačiau ir Raštas, ir mūsų patirtis rodo, jog gyvename pažeistame, pažymėtame pirmųjų žmonių tėvų nepaklusnumo pasaulyje (plg. Pradžios 3 skyrius). Santykių su tėvais būdavo lengvesnių ir sunkesnių etapų, todėl neturėtų

me jų atmesti bei laikyti santykio visiškai nevykusi. Neatmeskime ir objektyvių priežasčių, pavyzdžiui, tėvai galbūt nebuvo pakankamai subrendę priimti tėvystės įsipareigojimų, buvo per daug užimti mūsų aprūpinimu ar dėl kokių nors kitų priežasčių galiausiai prarado stiprų ir nuoširdų santykį su mumis ir negalėjo atliepti mūsų poreikių.

Visi turime teisėtų poreikių. Pavyzdžiui, įprasti ir visiems labiausiai suprantami fiziologiniai poreikiai. Visi žinome, kas yra alkis, troškulys, šaltis, miego trūkumas. Šių poreikių nepaisymas gali reikšti sveikatos problemas. Emociniams poreikiams neretai skiriame nepakankamai dėmesio. Ignoruodami juos lygiai taip pat patirsime žalą, nors ji gali būti mažiau pastebima.

Kaip gali artėti prie Dievo, kai esi nutolęs nuo savojo „aš“? (Augustinas)

Kaip atskleidžiama Pradžios knygos pirmuosio skyriaus, žmogaus paskirtis – pažinti, mylėti ir paklusti Dievui. Mes sukurti santykiyje (t. y. nesame izoliuoti) ir santykiui su Dievu ar su kitu asmeniu, buvome sukurti *kaip vyras ir moteris*. Tokiu būdu žmogus gyvena santykiyje su Dievu, su kitais asmenimis, pasauliu (nes jame „gimė“).

Dievas žvelgia į mus kaip savo kūrinį, mylimus ir globojamus vaikus. Kūrėjas apžvelgia visa, ką sukūrė, ir savo šedevrą – žmogų įveda į pasaulį įvertindamas ir patvirtindamas – *iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera* (Pradžios 1, 31). Net ir Jėzui reikėjo Dievo kaip Tėvo palaiminimo, meilės ir patvirtinimo – prisiminkime epizodą po Jo krikšto: atsiveria dangus, nužengia Dievo Dvasia ir Tėvas prabyla: Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu (Mato 3, 17). Tėvas Jį viešai laimina kaip savo vaiką ne dėl Jo pasiekimų – tuo metu tai tik tarnystės pradžia, Jėzus dar nieko nebuvo nuveikęs.

Taip pat didysis įsakymas atspindi ne vien tai, ką privalome daryti, bet ir esminį mūsų poreikį mylėti ir būti mylimiems. Jėzus suvienijo meilės Dievui ir meilės žmogui įstatymus: *Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. [...] Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį. Šitais dviem*

Esminė šios kelionės dalis – nelikti vienam ir tyloje.

įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai. (Mato 22, 34–40).

Emocinių poreikių nepaisymas vaikystėje mūsų atžvilgiu ir formuoja tas vidines tuštumas, žaizdas, kurios daro poveikį mūsų šiandienai. Trumpai išvardinsiu keletą jų.

Jaučiame poreikį būti mylimi, gauti dėmesio, megzti ir palaikyti artimą ryšį – santykius. Mums svarbu, kad mus mylėtų vien tik dėl to, kad esame. Nuo pat vaikystės natūraliai mezgame santykius su tėvais, broliais, seserimis, ieškome ir atrandame draugų, bendruomenę. Norime atrasti šilumą ir būti mylimi šeimoje, sutuoktinio ar draugų. Dievo meilė Adomui ir Ievai buvo absoliuti ir besąlygiška. Tokią pačią meilę matome Jėzuje, kai Jis be išankstinių nuostatų bendrauja su vyrais, moterimis, vaikais, rūpinasi, atliepia jų poreikius ir problemas. Būdami saugūs galime sąmoningai ir laisvai dovanoti save kitiems.

Jaučiame poreikį būti priimti ir patvirtinti. Trokštame, kad mūsų tėvai, sutuoktinis, šeimos nariai ar draugai mus priimtų tokius, kokie esame. Jų tarpe norime jaustis saugūs, neįsitempę, patirti šilumą. Tam tikra prasme kitų priėmimas patvirtina, kad mūsų egzistencija turi prasmę. Kai jaučiame, kad esame priimti ir mylimi, trokštame, kad mus patvirtintų tie, kurie mūsų nepažįsta.

Visi šie poreikiai yra geri, teisėti ir Dievo duoti. Kai minėti emociniai poreikiai nėra patenkiami, gyvenime jausime emocinį badą, troškulį ir nerimą. Susidaro mūsų vidinės tuštumos,

kurios šaukiasi užpildymo. Mes sąmoningai ar nesąmoningai ieškome savų būdų ir išmokstame, kaip užpildyti širdyse esančią tuštumą, atliepti savo nepatenkintus poreikius, pavyzdžiui:

- Nepatenkintas mūsų poreikis būti besąlygiškai mylimiems, gali mus pastūmėti megzti netinkamus ankstyvus lytinius santykius. Arba jausime poreikį ieškoti vis kitų partnerių (net ir laužant ištikimybės savo sutuoktiniui(-ei) priesaiką), kad lytiškai suartėdami patirtume artumą ir ramybę. Ieškosime meilės ir intymumo atsiduodami kūniškai.
- Jei negaudavome patvirtinimų, gali nutikti taip, kad perdėtai prisirišime prie kitų žmonių, liguistai trokšdami jų patvirtinančių žodžių. Abejodami savimi pačiais ir savo verte, būsime priklausomi nuo kitų asmenų patvirtinimo, kad esame geri.
- Nepatenkintas poreikis būti priimtiems gali pastūmėti į priklausomybę nuo psichotropinių medžiagų arba pasiduosime kitoms priklausomybėms, pvz. pornografijai, taip stengdamiesi patirti tariamus priklausymo ar nusiramimo jausmus.

[...] pasakyk mano sielai: „aš esu tavo išganymas“ (Augustinas)

Tik tada, kai skausmas man atskleidė, kiek daug slypi po „gero krikščionio“ išore, buvau priblokštas – ištsi mano emocinio gyvenimo klodai

glūdėjo giliai paslėpti, nepalieti keičiančios Dievo jėgos. Aš buvau per daug užsiėmęs, kad „knaisiočiausi po savo vidų“, visas mano laikas buvo skirtas krikščioniškai veiklai, nebuvo kada gilintis į savo pasąmonę. Tačiau skausmas privertė mane suprasti, kaip paviršutiniškai Jėzus tepalietė mano vidų, nors jau dvidešimt metų buvau krikščionis.²

Jei aptikome savo neužpildytų vidinių tuštumų, kurios trukdo mylėti ir patirti meilę iš aplinkinių ir Dievo, turime ieškoti, kaip užpildyti šias sritis tuo būdu, kuris nežaloja mūsų ir neužgožia gyvenimo apščiai.

Esminė šios kelionės dalis – nelikti vienam ir tyloje. Būtina įsileisti Dievą ir žmones į tas vietas, kurių anksčiau niekam nebuvo valia matyti ir liesti. Taip neliekame vieniši savo kovose, gauname paramą iš Dievo ir žmonių. Jis niekada nepaliks ir neišsižadės mūsų – tokį turime amžiną Jo pažadą.

Šventajame Rašte daug kur rašoma, kaip Dievas kviečia ateiti, šauktis Jo ir išlieti savo širdis, kad būtume Jo atrasti ir paguosti. Galime pripažinti, kokie alkani esame gerų, esminių gyvenime dalykų. Galime Jam atnešti sritis, kuriose vis dar trokštame, esame nepatenkinti, kur jaučiamės kitokie ir atskirti.

Galime jaustis visai neverti vadintis Dievo sūnumi ar dukterimi. Bet juk tai nusprendžia Tėvas, o ne mes, kaip ir sūnaus palaidūno istorijoje (plg. Luko 15 skyrius). Kai kurie mūsų sugebėjome savarankiškai tvarkytis taip ilgai, kad bijome atiduoti savo nepriklausomybę kaip vyresnysis sūnus.

Jei norite eiti giliau ir atidžiau peržiūrėti savo emocinį pasaulį ir poreikius, galite prisijungti prie vienos iš vedamų sielovados programų (žr. <http://www.kelione.org/>). Tam ryžtis gali pastūmėti įvairios problemos: vidinė tuštuma, nerimas, gėda, jausmas, kad esi našlaitis, gyvenimas su kauke, pasyvumas, nesugebėjimas pasakyti „ne“, vienišumas, žema savivertė, atstūmimas, užstrigimas santykiuose, izoliacija, įniršis, kenkimas sau ir t. t.

² Peter Scazzero „Emociškai brandus dvasingumas“, 2012

Ko palinkėčiau savo vaikui?

Dievoto gyvenimo – lyg skrydžio link dangaus

Jūratė Bernotienė

*VšĮ Vilniaus krikščionių
gimnazijos direktorė*

Didžiausias tėvų troškimas yra visapusiška vaiko sėkmė. Laukiame gerų mokslų rezultatų, tinkamos ir pelningos profesijos, darnios šeimos. Bet labiausiai už viską trokštame, kad vaikas būtų laimingas. Tik kaip to pasiekti? Kokios charakterio savybės, kokie gebėjimai gali padėti žmogui jaustis laimingam? O gal svarbiausia būti dievotam, nuoširdžiai mylėti Jėzų ir gyvenanti Jam patinkantį gyvenimą?

Jūratė Bernotienė

Krikščioniškos mokyklos vertybės

Tokios charakterio savybės kaip nesavanaudiškumas, pasiaukojimas, gebėjimas atsiprašyti, nusileisti, susitaikyti šiandieninėje visuomenėje vis dažniau prilygsta muziejaus eksponatams. Tik Jėzus yra geriausias šių savybių pavyzdys. Tik Jo pasiaukojimas įkvepia ir mus kasdien mylėti bei teikia jėgų. Tik žiūrint į Jėzų išugdomos charakterio savybės, be kurių sunku įsivaizduoti tikrą ir ilgalaikę laimę.

Kur vaikas gali įgyti tokių savybių? Šeimoje, bažnyčioje ir... krikščioniškoje mokykloje. For-

muodami vaikų vertybes vadovaujames J. A. Komenskio išmintingais pastebėjimais: „Svarbiausias krikščioniškos mokyklos tikslas tebūnie tas, kad ji taptų dirbtuve, padarančia žmones tikrais žmonėmis ir krikščionis – tikrais krikščionimis. Jis bus pasiektas, jei visi po šiuo išminties stogu priglaustieji taps: 1) šviesaus proto, 2) iškalbingi, 3) sugebės dirbti darbą, 4) mokės gražiai elgtis, 5) bus nuoširdžiai pamaldūs. Turėdama prieš akis šiuos tikslus, mokykla galės būti ir bus tikras valstybės ir bažnyčios daigynas, gražus gyvenimo ir laimės prieangis, Šventosios Dvasios penkiastygė arfa, maloniai skambanti Dievo ausims.“ /J. A. Komenskis. Didžioji didaktika/.

Vilniaus krikščionių gimnazija – tai privati mokykla, puoselėjanti ekumeninę laikyseną ir tikinčių pedagogų dėka ugdomi mokinius krikščioniškų vertybių pagrindu. Mokyklos steigėjas – Vilniaus evangelinė bažnyčia. Džiaugiamės, kad Vilniaus krikščionių gimnazija atitinka savo pavadinimą, nes joje, draugiškai sutardami, atsiskleidžia įvairias krikščioniškas bendruomenes lankančių šeimų vaikai.

Mokykla, įsteigta 1993 m., veikia Pilaitės mikrorajone (Bitėnų 2C). Vilniaus krikščionių gimnazijoje mokoma pagal valstybines programas ir vadovėlius. Kadangi mokinių skaičius klasėse nėra maksimalus, sudaromos geros sąlygos padėti kiekvienam vaikui. Todėl galime džiaugtis aukštais mokymosi rezultatais. Mokiniai, baigę mūsų mokyklą, sėkmingai tęsia studijas kitose Lietuvos ir užsienio švietimo įstaigose.

Nuo 2001 m. mokykla yra Tarptautinės krikščioniškų mokyklų asociacijos ACSI narė. Bendradarbiaujame su kitomis krikščioniškomis mokyklomis Lietuvoje ir pasaulyje. Vienas tokio bendradarbiavimo pavyzdžių – Erasmus+mokyklos partnerystės projektas „Come in and reach out! – Meeting, communicating and working open-mindedly in a globalising and developing world.“ Kartu su August-Hermann-Francke-Gymnasium Detmold (krikščioniška mokykla Vokietijoje) ir Van Lodenstein College Amersfoort (krikščioniška mokykla Nyderlanduose) mokiniai gilino si į savanorystės, Holokausto bei neginkluoto

pasipriešinimo hitlerinei ir sovietinei propagandai temas. Mokinių grupės vyko į svečius vieni pas kitus, dalyvaudami bendrose veiklose ne tik igijo dalyko žinių, gilino savo kompetencijas, bet ir paaugo kaip krikščionys: kartu šlovino Dievą, dalyvavo grupelėse.

Krikščioniška ugdymo filosofija

Pagrindinis krikščioniško švietimo privalumas – ugdymo filosofija. Kaip žinia, visos švietimo sistemos remiasi tam tikra pasaulėžiūra. Nėra neutralaus švietimo. Vaikas – lyg indas, į kurį kasdien ko nors įpilama. Kas? Priklauso nuo pilančiųjų. Nuo jų vertybių, požiūrių, nuostatų. Kiekvienoje pamokoje – sąmoningai ar nesąmoningai – perduodamos tam tikros vertybės ir nuostatos. Kiekvienas suaugęs žmogus turi savo pasaulėžiūrą į Dievą, į gamtą, į žmogų. Kiekvienas mokomasis dalykas gali būti dėstomas iš tam tikro požiūrio taško (pvz., materialistinio, humanistinio ir kt.). Krikščioniška mokykla turi savo filosofiją. Pasirinkta ugdymo filosofija lemia ugdymo planą bei metodus, o nuo šių ugdymo komponentų tiesiogiai priklauso ugdymo rezultatai. Krikščioniška ugdymo filosofija iškelia tikslą ugdyti dievobaimingą asmenybę, turinčią Kristaus charakterio bruožų ir žvelgiančią į visas gyvenimo sferas per Šventojo Rašto prizmę. Todėl į kiekvieno dalyko pamokas yra integruojamas biblinis mokymas ir krikščioniškų vertybių ugdymas. Pavyzdžiui, vienuoliktose klasėse, analizuodami Hamleto monologą, mokiniai rašo laišką Hamletui iš krikščionio perspektyvos tema „Koks gyvenimas yra prasmingas?“. Aštuntos klasės mokiniai atliko projekcinį darbą „Istorinių ir bibliinių įvykių laiko

juosta“, kuris remiasi Biblijos ir istorinių šaltinių tyrinėjimų bei paralelių ieškojimu. Per lietuvių kalbos pamokas penktokai lygino lietuvių liaudies patarles ir Biblijos Patarlių knygos išmintį. Per Europos kalbų dieną vyko integruotas kalbų, teatro ir muzikos projektas „Kalbų įvairovė: nuo Babelės bokšto iki mūsų dienų“. Ir tai, žinoma, tik maža dalis visų pamokų ir veiklų, į kurias tiesiogiai integruojama Biblija ar jos mokymas. O krikščioniškų vertybių ugdymas vyksta kiekvienoje pamokoje ar popamokinių veiklų metu.

Štai ką apie Biblijos ir krikščioniškų vertybių integraciją sako mokytoja Aušra, kuri dirbti į mūsų mokyklą atėjo iš valstybinės mokyklos: „*Is tikrųjų be galo gera, kad nereikia kaip nors nulyti savo pažiūrų dėl to, kad gali ižeisti kitokių pažiūrų besilaikančius mokinius ar tėvus. Dirbdama valstybinėje mokykloje Bibliją turėjau aiškinti tik iš kultūros istorijos ar literatūrinės perspektyvos. Dabar laisvai galiu kalbėti apie Bibliją ne tik kaip apie Europos kultūros lopšį, bet ir kaip apie Dievo Žodį, kuriuo vadovaujuosi savo gyvenime. Pastebėjau, kad paauglių žalingo elgesio – rūkymo, alkoholio bei narkotikų vartojimo, patyčių, smurto – priežastis, kad jie neturi vertybinio pagrindo, įskiepyto tėvų ir tvirtinamo mokykloje. Tokiu atveju visas prevencinis, dažniausiai tik draudimais arba alternatyvia veikla pagrįstas darbas neturi jokios prasmės, nes mokinio nuostatos nesikeičia. Jis gali kurį laiką susilaikyti iš baimės ar dėl apdovanojimo, bet be tikėjimo ir vertybinių nuostatų ilgalaikio poveikio tai neturės. Sekuliari visuomenė – visuomenė be moralės, nes moralė negali egzistuoti be Dievo, ir mano patirtis pasaulietiškoje bei krikščioniškoje mokyklose tai patvirtina. Krikščioniškoje mokykloje be jokių programų dvyliktokas draugiškai žaidžia tenisą su penktoku, paauglys devintokas – stalo futbolą su pirmoku, ir tai labai žavi.“*

Mūsų mokyklos misiją – teikti kokybišką krikščionišką išsilavinimą – vaizdžiai atskleidžia paukščio simbolis. Vienas paukščio sparnas atspindi kokybišką ugdymą, o kitas – krikščionišką. Ar gali paukštis skristi turėdamas tik vieną sparną? Juk skrydis – tai gyvenimas, kuriame reikia ne tik žinių, bet ir tvirtų vertybinių nuos-

Vilniaus krikščionių gimnazija siekia subrandinti vaikus ne tik tolimesnėms studijoms, bet ir visaverčiam gyvenimui.

tatų bei charakterio. Kiek kokybiškas bus skrydis, jei vienas sparnas (kokybiškas ugdymas) bus didelis, o antrasis – mažas arba jo nebus visai? Mūsų kolektyvo nuomone, paukščiui būtini du ir to paties dydžio sparnai. Tad Vilniaus krikščionių gimnazija siekia subrandinti vaikus ne tik tolimesnėms studijoms, bet ir visaverčiam gyvenimui.

Krikščioniškas ugdymo planas

Sudarydami ugdymo planą taip pat vadovujamės ne tik Bendrosiomis programomis, bet ir krikščioniška filosofija. Mūsų mokiniai nesirenka dorinio ugdymo dalyko, jie visi mokosi tikybės, vyresnėse klasėse – teologijos. Kas savaitę 5–8 ir 9–12 klasių mokiniams vyksta malda–pokalbis. Maldos–pokalbio tikslas yra padėti mokiniams pamatyti, kaip tikėjimas atsiskleidžia kasdieniame gyvenime. Pamokos svečiai pasidalina savo išvalgomis apie tai, kokią įtaką krikščioniška pasaulėžiūra daro jų profesinei veiklai, savanorystei, priimant paprastus ir svarbius gyvenimo sprendimus. Mokiniai turi galimybę užduoti klausimus bei po pamokos pasilikti pasikalbėti su svečiu.

Mokiniai ugdomi diegiant jiems atsakomybę, puoselėjant krikščionišką lyderystę. Mūsų gimnazijoje labai aktyvi Mokinių tarybos veikla: mokiniai patys organizuoja renginius

Vilniaus krikščionių gimnazijos pedagogų kolektyvas

(Mokytojų dieną, Naktį mokykloje), prisiima atsakomybę, kad jų metu būtų laikomasi mokyklos taisyklių, grįstų krikščioniškos moralės normomis. Pavyzdžiui, viena iš mūsų tradicijų – kalėdinių filmų konkursas. Juos kuria kiekviena klasė, taip pat ir mokytojai. Iš mokytojų ir mokinių išrenkama komisija, kuri vertina ne tik mokinių kūrybiškumą, filmų meniškumą, bet ir dorovinį turinį: neturi būti smurto scenų, necenzūrinių žodžių ir pan. Kai už tai atsakingi patys mokiniai, jie nejaučia, kad ribojama jų saviraiškos laisvė: jie patys prisiima atsakomybę, kad krikščioniškos mokyklos švenčių turinys būtų grįstas krikščioniškomis vertybėmis. Taip pat patys mokiniai planuoja ir savo socialinę pilietinę veiklą: organizuoja budėjimą valgykloje, kai vyresnieji mokiniai patarnauja mažiesiems, savanorišką mokinių budėjimą pertraukų metu.

Žinoma, krikščioniškas vertybes ugdyti gali tik tikintys pedagogai. Dalyko didaktikos bei mokymo metodikos galima išmokti, juolab mūsų amžius reikalauja ne tiek žinių, kiek kompetencijų, kurias visi turime nuolat ugdytis. Bet krikščioniška pasaulėžiūra ir dorovinės vertybės yra tas pagrindas, be kurio neįmanomas kokybiškas krikščioniškas ugdymas. Todėl, priimant

į darbą mokytojus, visų pirma svarbu jų pasaulėžiūra ir vertybinės nuostatos, tuomet, žinoma, profesinės ir asmeninės savybės.

Ne tik mokytojai, bet ir darbuotojai yra krikščioniškų pažiūrų. Mokiniai, paprašyti įvardyti savo mokyklos privalumus, mini skanų maistą. Turbūt maistas iš tiesų skanesnis, kai jį ruošia virėjos, kurių širdys pripildytos Dievo ir artimo meilės, kai pusryčiai ir pietūs pradedami malda ir padėka Dievui.

Visus šiuos dalykus – saugią atmosferą, krikščioniškas vertybes ir asmenines savybes puoselėjančius mokytojus, pagarba ir atsakomybe grįstus santykius su mokyklos bendruomenės nariais, dėmesį ir pagalbą kiekvienam vaikui – mini ir įvairių klasių mokiniai, paprašyti papasakoti apie savo patirtis mokykloje.

Taigi, baigiant reikėtų atsakyti į pradžioje užduotą klausimą: ko palinkėčiau savo vaikui. Atsakymas: Dievoto gyvenimo – lyg skrydžio link dangaus... Juk paukštis kyla ir leidžiasi. Taip ir gyvenime yra ir kilimas, ir leidimasis. Tačiau linkiu visur išgyventi maitinančią ir besirūpinančią Dievo ranką – tada nei kilimas, nei leidimasis nekels pavojaus prarasti meilę, ramybę, saugumą – visa tai, kas telpa į laimės sąvoką.

Naujos rūšies tikintieji:

jaunimo evangelizavimo perkėlimas į aukštesnį lygį

Dr. Andy Meeko

*Antros kartos misionierius Japonijoje,
T3C Tokorozawa bendruomenės
slaugos centro direktorius,
NewDayToDay direktorius,
GospelShare serijos rengėjas*

Šis sprendimas buvo toks drąsus, toks, regis, beatodairiškas, kad mane labai sujaudino. Atėjo laikas kitai kartai, ir pastorius Horiuchi Akira Osakoje, Japonijoje, nusprendė įgalinti jaunimą. Bažnyčios jaunimui (nuo pradinių iki vyresniųjų klasių) buvo paaiškinta, kad jie rinksis atskirai nuo pagrindinių pamaldų ir pradės savo bažnyčią.

Jiems vadovavo bažnyčios darbuotojas, bet iš esmės jie patys turėjo spręsti, ką daryti; jiems teko visi iššūkiai ir visa atsakomybė. Bet jie puikiai susitvarkė ir pavadino savo bendruomenę „Jaunimo tauta“. Ir staiga tarp jų prasidėjo augimas – tiek kokybinis, tiek kiekybinis. Metams bėgant buvo pakilimų ir nuosmukių. Tačiau vienas dalykas liko: jiems niekada nebuvo nuobodu. Daugelyje bendruomenių nuobodulio veiksnys galbūt galėjo paskatinti jaunų žmonių pasitraukimą iš vietinės bažnyčios, tačiau Osakoje jie ne nuobodžiavo, o ugdė jaunimą.

Kvantinis dvasinis šuolis

Didžiausias dvasinių galimybių langas žmonių gyvenimuose vadinamas „Langu 4–14“. Tai dar palyginti mažai žinomas terminas, sukurtas panašiu principu kaip ir „Langas 10–40“. Jis kalba apie žmogaus amžių nuo 4 iki 14 metų, panašiai kaip „Langas 10–40“ kalba apie mažiausiai skelbiant Evangeliją pasiektas tautas nuo 10 iki 40 laipsnių siaurės platumoje. Šie terminai sukurti tam, kad padėtų mums strategiškai sutelkti tarnavimo išteklius. Žinoma, „Langas 10–40“ yra geografinis, o „Langas 4–14“ – demografinis. Kadangi daugiau kaip 70 proc. krikščionių priima Evangeliją būdami nuo 4 iki 14 metų, šis gyvenimo tarpsnis laikomas proveržio

Andy Meeko su žmona

dešimtmečiu. Jame yra didesnės galimybės evangelizacijos tarnystei. Tai pats jautriausias gyvenimo tarpsnis. Jo metu atsivertė daugiau nei 70 proc. dabartinių tikinčiųjų, nors vidutinė bažnyčia šiai amžiaus grupei skiria vos 3 proc. savo pastangų ir išteklių¹. Mums reikėtų klausti: kas atsitiktų, jei mūsų investicijos į šio amžiaus grupę smarkiai padidėtų? Kaip tuomet atrodytų mūsų artimiausia ir tolimesnė ateitis? Norite greitai pakeisti visuomenės ar tautos dvasinį klimatą? Vaikai, ko gero, yra geriausias būdas tai padaryti.

Tiems, kurie dirba „dar nepasiektame misijų lauke“ arba su „sunkiai reaguojančiais žmonėmis“, yra prasminga sutelkti dėmesį į labiausiai reaguojančius to misijų lauko narius. Didelės investicijos į „Langą 4–14“ po dešimtmečio ar dviejų gali turėti didžiulių teigiamų pasekmių bažnyčiai. Tačiau bažnyčios veiklų sąrašą vaikų ir jaunimo pasiekimas vis dar išlieka žemesnėse vietose. Tačiau jei 80-aisiais ar 90-aisiais Japonijoje jaunų žmonių pasiekimui skelbiant Evangeliją būtų teikiamas prioritetas, šiandien

¹ 4to14window.com video „Knelt Down“

ten bažnyčia tikriausiai būtų gerokai didesnė, kur kas mažiau pražilus ir mažiau blaškytusi dėl bažnyčios vadovų krizių.

Išlaisvinant ateitį

Taigi atsižvelgiant į „Langą 4–14“, kiekviena tarnystė, nukreipta pasiekti vaikams, yra labai svarbi Dievo karalystei. Jei dėl riboto laiko, energijos ir išteklių galėtume pasiekti tik vieną žmonių grupę, ar nebūtų racionalu pirmenybę teikti vaikams? Tačiau manau, kad čia gali slypėti ir dar daugiau dalykų. Nenoriu tuo apsiriboti. Pasiekti vaikus yra gerai, bet drįstu manyti, kad yra kažkas dar geresnio, būtent, kad patys vaikai skelbdami Evangeliją pasiektų kitus vaikus. Kai patys vaikai aktyviai naudojasi galimybe pasiekti savo pačių kartą.

Tokia buvo mano pagrindinė prielaida, kai pradėjau rengti pasidalijimo Evangelija („GospelShare“) seriją – evangelizacines brošiūras „Bendraamžiai pasiekia bendraamžius“ Japonijoje, o dabar jau ir visame pasaulyje. Buvau įsitikinęs, kad tinkamiausias žmogus, galintis pasiekti kitą žmogų, yra tas, kuris labiausiai į jį panašus; tas, kuris jį supranta ir kalba ta pačia kalba. Žinoma, bet kokia evangelizacija yra gera, tačiau asmeninė bendraamžių tarpusavio evangelizacija yra nepakartojama. Taigi, kai reikėjo sukurti „GospelShare“ versiją vaikams (dar žinomą kaip „Lobių medžioklės iššūkių“ kišeninė manga), mums reikėjo priemonės, kuri ne tik puikiai tiktų vaikams pasiekti, bet ir pasitarnautų patiems vaikams pasiekiant kitus vaikus. Ir dalis jos grožio yra tai, kad ją kuriant dalyvavo ir patys vaikai, o išleidus bandomąją versiją ją tobulinant dalyvavo dešimtys vaikų. Po praktinio bandymo būčiau apsidžiaugęs, jei pusė vaikų būtų nusiteikę dėl šio metodo optimistiškai, bet mane pribloškė tai, kad net devyni iš dešimties vaikų nurodė, jog norėtų pasidalyti šia versija su savo draugais!

Mes dešimtmečius ieškojome tinkamos evangelizavimo priemonės vaikams, o dabar jau ją turime, ir net aštuonmetis gali lengvai atvesti draugą pas Jėzų. Tačiau šiais metais žengiamo dar vieną žingsnį į priekį. Mes mokome ne vaikus, kad jie pasiektų vaikus, bet jaunimą, kad

„Jaunimas neturi pakankamai žinių, kad būtų apdairus, todėl iš kartos į kartą bando daryti neįmanomus dalykus ir juos pasiekia.“²
 Pearl S. Buck

jie mokyti vaikus, kaip laimėti kitus vaikus – tai dvigubas naujos tikinčiųjų kartos mokinių ugdymas.

Proveržio galimybė

Daugelį metų man to trūko. Juk ant kortos buvo pastatyta kur kas daugiau nei tik vaikų pasiekimas skelbiant žinią apie Jėzų. Tačiau vaikams mane pamokius, pradėjau vaikus matyti ne tik kaip paprastus evangelizacijos taikinius, bet ir kaip pačios Evangelijos nešėjus. Šis švelnus „pamokymas“ vis pasirodydavo tai vienur, tai kitur, bet būtent Fukušimos radioaktyvios taršos zonoje jis pasiekė viršūnę.

Mano darbas nelaimės zonose buvo sutelktas į žmonių mokymą, kaip emociškai pasirūpinti išgyvenusiaisiais. Šoko fazėje svarbiausias metodas buvo rankų masažas, kuris apėmė kognityvinį ir elgesio adaptavimą ir potrauminio streso sutrikimo atpažinimą, taip pat malda su evakuotais žmonėmis. Sudėtingi dalykai, bet paversti paprastais, kad juos galėtų atlikti paprasti žmonės, paprasti suaugusieji, bent aš taip maniau.

Radioaktyvios taršos zonoje rengiau mokymus pastoriams, kad jie galėtų praktikuoti šį metodą. Tačiau ten netikėtai atsirado dar vienas

žmogus – viena iš pastoriaus dukterų, vilkinti gimnazistės uniformą. Ji viską stebėjo. Kai vykome į evakuacijos centrą, ji prisijungė. Ir ką manote, ten, toje sporto salėje, kur buvo suvežti evakuotieji, ji darė tai, ką darė kiekvienas pastorius – lietė žmones ir darė įtaką jų gyvenimams. Įtariu, kad tą dieną ji buvo tokia pat veiksminga, kaip ir bet kuris kitas profesionalus dvasininkas. Šaunu! – pagalvojau, – bet tada manęs laukė dar didesnė staigmena.

Vienas iš mano instruktorių vedė mokymus į pietus nuo Fukušimos miesto. Dar kartą pabrėžiu: tai buvo suaugusiųjų emocinės globos mokymai. Tačiau atsitiko taip, kad viena motina su savimi į šiuos mokymus atsivežė darželinuką sūnų. Šis berniukas atidžiai stebėjo, kas vyksta mokymuose. Vėliau, kai mokymų dalyviai išvyko į evakuacijos centrą, tas berniukas iš karto įsitraukė į tarnystę ir stengėsi atlikti viską, kaip buvo mokoma: ėmė nukentėjusiųjų rankas ir darė rankų masažą. Pasakyti, kad tai buvo širdį glostantis jausmas, būtų per maža. Ar jis puikiai atliko savo darbą? Vargu. Bet ar jis palietė žmonių gyvenimus? Patikėkite manimi, kad tikrai taip.

Įdomiausia tai, kad nors aš pats ten net nebuvau, bet kai išgirdau pasakojimą apie šį berniuką, tai pakeitė mano pasaulėžiūrą. Ir tas pokytis manyje išsiskynė. Šiandien manga „Kišeninė lobių medžioklė“ (angl. „Treasure Hunt pocket manga“) išleista ne tik japonų, bet ir daugeliu kitų kalbų. Ji išversta į anglų kalbą, į daugelį Europos kalbų, tarp jų ir lietuvių, o pastaruoju metu ir į dominuojančias islamo kalbas, labiausiai Evangelijos nepasiektų pasaulio tautų kalbas. Šiuo metu šis projektas pasiekia ir mobilizuoja vaikus daugiau nei 30 kalbų. Kas gali pasakyti, kaip toli gali nueiti „Lobių medžioklė“ ir kiek iš jos gali atsirasti naujų tikinčiųjų. Taip, turiu daktaro laipsnį dvasinio ugdymo srityje, tačiau žeminanti realybė yra ta, kad visą šią iniciatyvą galiu atsekti nuo vieno darželinuko, sekusio Kristumi radioaktyvios taršos zonoje, įtakos. Kaip tai neįtikėtina? Gal tai neturėtų būti neįtikėtina...

<https://gyviejisaltiniai.lt/lobis>

² <http://www.art-quotes.com>

Dvasiškai pasiklydę vaikai

Sandra Doan

Turbūt kiekvienas iš tėvų sutiks, kad vaikai yra brangiausias jų turtas. Jėzus kvietė savo mokinius eiti ir padaryti Jo mokiniais viso pasaulio žmones. Mums, tikintiems tėvams, tas pasaulis visų pirma prasideda šeimoje. Didžiausias mūsų troškimas – kad vaikai asmeniškai pažintų Kristų ir pasirinktų keliauti per savo gyvenimą kartu Juo. Mes žinome, kad nėra saugesnės ir geresnės vietos mūsų vaikams, kaip būti Viešpaties šeimoje. Tik Jo rankose mūsų vaikai yra amžinai saugūs.

Vadovaudamiesi Dievo žodžiu ir Jo išmintimi vaikai gali priimti teisingus sprendimus savo gyvenime. Net tuomet, kai jiems reikės eiti per tamsiausius slėnius, Dievas jų niekada neapleis. Net tada, kai tėvų jau nebebus, žinome, kad Dievas juos globos.

Tol, kol vaikai maži, mes turime didelės įtakos jų gyvenimams – mes galime investuoti daug laiko ir pastangų, kad parodytume kelią, kuriuo jie turi eiti, kaip esame mokomi Patarlių 22, 6. Mes galime kartu eiti į bažnyčią, skaityti Dievo Žodį, melstis. Vaikams augant ir tampant vis savarankiškesniems, tėvų įtaka vis mažėja. Vaikai pradeda savarankiškai priiminti sprendimus. Skaudžiausia būna tada, kai jie atmeta kelią, kurį jiems rodėme, kai atmeta Dievą ir pasiklysta dvasiškai. Beviltiškumas, bejėgiškumas, pyktis, gėda, kaltė, nežinomybė, nerimas tampa mūsų gyvenimo bendrakeleiviais. Nuolat klausiamo savęs: „Ar aš nuvyčiau Dievą auklėdamas savo vaikus?“, „Ar dar įmanoma ką nors pakeisti?“, „Ar dar yra vilties, kad mano vaikas sugrįš pas Viešpatį?“. Vaikams dvasiškai pasiklydus, tėvai pasiklysta emocijų labirintuose.

Visų pirma noriu tave paguosti, kad Dievas žino, kaip tu jautiesi, Jis žino tavo skausmą. Jam pačiam nesvetima ši situacija ir ją lydintys jausmai. Juk pirmieji Jo vaikai, Adomas ir Ieva, kuriuos Jis sukūrė su didele meile, padovanojo jiems tobulą aplinką gyventi ir viską, ko reikia laimingam gyvenimui, paliko Jį. Izraelis, kurį Dievas pasirinko kaip ypatingą tautą, globojo ir rūpinosi ja, nuolat atstumdamo Jį. Nepaisydami Dievo ištikimybės ir meilės, izraeliečiai nuolat buvo Jam neištikimi, pasirinkdavo garbinti svetimus dievus ir lenktis stabams. Galiausiai Dievas parodė didžią meilę atsiųsdamas žmonijai savo Sūnų, kad ją išvaduotų iš tuštybių ir nuodėmės vergijos. Tačiau žmonės eilinį kartą atsuko Dievui savo nugaras. Jie atmetė Dievo meilę nužudydami Jo Sūnų. Tad jei Tobulasis Tėvas turi pasiklydusių vaikų, juo labiau mes, žemiški, netobuli tėvai, nenustebkime, jog nors labai stengėmės, vienas iš mūsų vaikų dvasiškai pasiklydo.

Dievas neslepia savo jausmų. Biblijoje skaitome apie Dievo pyktį, apmaudą, skausmą. Tačiau viena svarbi Dievo charakterio savybė mums neturėtų likti nepastebėta – Jo ištikimybė, begalinė kantrybė ir niekad nesibaigianti meilė liejama žmonėms net tada, kai jie Jam atsuka savo nugaras. Dievas nesiliovė mylėjęs nei Adomo, nei Izraelio tautos, nei žmonijos. Jis lieka jiems ištikimas, nors jie Jam neištikimi. Žvelgdami į mūsų dangiškąjį Tėvą, galime pasisemti jėgų ir išminties, kaip elgtis tuomet, kai mūsų mylimi vaikai pasiklysta dvasiškai.

Liaukis kaltinti save. Galbūt mus kamuoja mintys, kad buvome per griežti, o gal atvirkščiai – per švelnūs, gal per mažai laiko praleidome su vaikais, galbūt sielojamės, kad įtikėjome vėlyvesniame amžiuje ir neturėjome galimybės užauginti vaikus krikščioniškoje šviesoje, galbūt visą kaltę verčiame netikinčiam sutuoktiniui... Nekaltinkite nei savęs, nei kitų. Būkime atlaidūs ir sau, ir kitiems. Prisiminkime Jėzaus motiną Mariją ir Juozapą, kai dvylikametis Jėzus pasimetė pakeliui iš Jeruzalės ir tėvai net tris dienas negalėjo Jo surasti. Aš galiu tik įsivaizduoti, kaip jie jautėsi praganę Dievo Sūnų. Prisiminkime,

jog esame tik žmonės, gyvenantys nuodėmingame kūne, nuodėmingame pasaulyje. Mes negalime kontroliuoti daugelio aplinkybių savo gyvenime, taip pat negalime kontroliuoti kitų žmonių, taip pat ir savo vaikų. Kol gyvuoja velnias, kol gyvuoja nuodėmė ir laisva valia, žmogus visada bus gundomas pasirinkti blogį.

Savigrauža, nuolatinis savęs kaltinimas nėra Šventosios Dvasios vaisius. Tai velnio darbas. Biblijoje, Apreiškimo 12, 10, parašyta, kad velnias yra brolių kaltintojas, skundžiantis juos dieną ir naktį. Dievas atėjo išvaduoti mūsų iš kaltės, o velnias nuolat bando mus sugrąžinti į kaltės kalėjimą. Uždaryti jame mes esame bejėgiai, visiškai nepavojingi velnio kėslams. Kol mes tūnome kaltės narve nusilpę dvasiškai, fiziškai ir emociškai, velnias laisvai gali vykdyti savo niekšiškus kėslus mūsų vaikų atžvilgiu. Dievas atėjo išvaduoti mūsų iš kalčių. Jis nenori, kad mes pasiliktume savigraužos kalėjime. Jei kuriuo nors atžvilgiu nusidėjome prieš savo vaikus, atsiprašykime Dievo. *Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.* (1 Jono 1, 9). Jei reikia, atsiprašykime vaikų ir keliaukime į priekį. Mes negalime pakeisti praeities, tik ateitį. Tad su laisve ir viltimi širdyje, apsiginklavę Dievo jėga, keliaukime į ateitį.

Nekaltink kitų, ypač sutuoktinio. Luko 11, 17 skaitome, kad Jėzus sakė, jog *kiekviena suskilusi karalystė bus sunaikinta, ir namai grius ant namų.* Velniai patinka supriešinti dvi puses, kurios turi potencialą kovoti prieš jį. Juk tikrasis priešas yra jis, o ne tavo sutuoktinis. Užuo sutelkę bendras jėgas savo vaiko labui ir puolę tikrąjį priešą, mes iššvaistome jėgas puldami vienas kitą. Užuo kovoję tarpusavyje, verčiau susivieniję pulkite priešą maldoje. Jėzus sakė: *Jeigu du iš jūsų susitars žemėje prašyti bet kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų* (Mato 18, 19–20). Jeigu sutuoktinis yra netikintis, išsakykite savo nuoskaudas, pyktį, nepasitenkinimą Dievui, o ne jam, ir melskitės už jį.

Nekaltink vaiko. Dažniausiai mes nežinome tikrųjų priežasčių, kodėl vaikas paliko Dievą. Mes nežinome, kokią neužgijusią žaizdą žmogus gali nešiotis širdyje. Neretai bažnyčioje užaugę vaikai palieka bendruomenę dėl matytos veidmainystės, patirto smurto ar kitos skriaudos, patirtos nuo „vilku“, užsimaskavusių po „avių“ kailiais. Tokiu atveju krikščionybė vaikui asocijuosis su patirta trauma. Kaltindami ar priekaištaudami jam, dar labiau plėšysime tą žaizdą.

Mūsų priešas kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas praryti mūsų vaikus. Jis nenori, kad tikėjimas būtų perduodamas iš kartos į kartą. Jis yra vagis, kuris išplėšia Dievo Žodį iš žmonių širdžių. Taip, kaip Edeno sode, taip ir dabar gundytojas pasiruošęs pasitelkti bet kokias priemones, kad priverstų žmogų suabejoti Dievu. Jis yra melo tėvas. Jis sėja melo sėklas panaudodamas mokslininkus, menininkus, įtakingus žmones. Jis pasitelkia pramogų industriją, visuomenės informavimo priemones, kad viliotų mūsų vaikus į „žalesnes pievas“, meluodamas, kad ten jie ras savo kūnui ir sielai atgaivą. Tad jėgos, nukreiptos prieš mūsų vaikus, yra galingos. Lai mūsų kaltinimai ir priekaištavimai nebūna dar viena jėga, nukreipta prieš juos.

Labai dažna tėvų reakcija į pasiklydusį vaiką yra pyktis ir gėda. O kodėl mes pykstame? Galbūt dėl to, kad „sūnus palaidūnas“ sugadino mūsų idealios šeimos įvaizdį, mūsų kaip „dvasingų“ žmonių reputaciją, sugriovė mūsų svajones, planus. O kartais mes tiesiog turime nepamatuotų lūkesčių, kad krikščioniškos šeimos turi imunitetą nuo šeimyninių problemų, kad jų kelias bus rožėmis klotas. Tokio pykčio esminė problema yra mūsų išdidumas ir savanaudiškumas. Užuo lieję pyktį ant vaiko, pirmiausia turime susitvarkyti su išdidumu savo širdyje ir atiduoti savo lūkesčius dėl ateities į Dievo rankas.

Nekaltink ir nesmerk kitų tikinčiųjų tėvų, kurių vaikai nūsikus nuo Dievo. Jau aptarėme, kad brolių kaltintojas yra velnias. Tik jis gali džiaugtis paklydusia avimi. Nebūkime jo ben-

Neretai bažnyčioje užaugę vaikai palieka bendruomenę dėl matytos veidmainystės, patirto smurto ar kitos skriaudos, patirtos nuo „vilku“, užsimaskavusių po „avių“ kailiais.

tyje ir Jo galybės jėga. Apsirenkite visa Dievo ginkluote, kad galėtume pasipriešinti prieš visas velnio klastas. Nes, mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šio amžiaus tamsybių valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis danguje. (Efeziečiams 6, 10–12)

Dievas yra mūsų pusėje. Jis nori, kad mūsų vaikai sugrįžtų pas Jį. Jei Dievas už mus, tai mums nėra ko drebėti. Mes jau esame nugalėtojų pusėje. Tai drąsinanti mintis. Pasinaudokime dvasine ginkluote, kuria mus aprūpino Viešpats, ypač malda. Neslėpkime savo problemos ir skausmo nuo kitų tikinčiųjų. Juk mes pašaukti nešti vieni kitų naštas. Vienas lauke ne karys. Pasitelkime į pagalbą visą tikinčiųjų kariuomenę, sudarykite maldos grupę, pasninkaukite kartu.

Visos mūsų pastangos padėti pasiklydusiam vaikui, visos mūsų dvasinės kovos bus bevaisės, jei jose nebus meilės. Mylėk savo vaiką taip, kaip Dievas myli savo vaikus. Dievo išgelbėjimas reikalauja nuodėmių išpažinimo ir atgailos. Bet Dievo meilė iš mūsų nereikalauja nieko. Jis mus mylėjo net tada, kai Jo nepažinojome. Jis pirmas mūsų ieškojo, kai dar nė vieno gero darbo dėl Jo nepadarėme. Jeigu mums nereikia užsitarnauti Dievo meilės, tai ir mūsų vaikams nereikia užsitarnauti mūsų meilės. Jie turi žinoti ir jausti, kad mylime juos besąlygiškai. Net jei jie nė karto tinkamai nenuspręs, jie turi žinoti, kad mes juos mylime ir laukiame, kada jie sugrįš. Gerasis Ganytojas paliko 99 avis, kad surastų vieną paklydusią. Mūsų meilė turi ieškoti pasiklydusių vaikų kaip Gerasis Ganytojas – nieko nereikalaudama, nieko nesitikėdama atgal, mylėdama juos ten, kur jie yra, net jei ta vieta yra giliausia duobė ar pasaulio sąšlavynas. Išlipti iš duobės padės ne paskaitos, o ištiesta pagalbos ranka.

Ar mūsų širdys laukia, kaip tėvas laukė sugrįžtančio savo sūnaus palaidūno? Ar jos pasiruošusios be jokio teismo priimti klaidų pridariusius, tiek savo, tiek kitų tikinčiųjų vaikus? Ar mes pasiruošę priimti juos atgal į savo meilės glėbį ir džiaugtis, kad tas, kuris buvo pražuvęs, vėl atsirado. Ar grįžtantys pasiklydę vaikai dar beras bažnyčiose jų laukiančius mylinčius žmones?

drai pasinerdami į apkalbas, smerkdami. Juk ir patys nežinome, kas mūsų laukia ateityje, kur patys ar mūsų vaikai gali paslysti. Dievas nori, kad mes būtume vieningi, užjaučiantys vieni kitus, neštume vieni kitų naštas. Būkime Dievo bendradarbiai, drąsindami tėvus, meldamiesi už juos ir kartu su jais, siūlydami pagalbą.

Jei mūsų vaikas nėra tikėjime, jis yra dvasinėje kovoje. Jei mūsų vaikas yra kovoje, kovoje esame ir mes. Joks žmogus šioje planetoje nemyli mūsų vaiko labiau nei mes. Taigi išsidėstykite veidą kovos spalvomis ir pirmyn į kovą už savo vaiką!

Prieš tamsos jėgas kovokime šviesos ginklais. *Pagalčiau, mano broliai, būkite stiprūs Viešpa-*

Nuo atmesto iki pašaukto

„Nors mano tėvas ir motina paliktų mane, tačiau Viešpats mane priims.“ (Psalmyno 27, 10)

Algirdas Siaurusiavičius

Gimiau ir augau netikinčioje šeimoje, apie Dievą pas mus nebuvo kalbama. Mano tėvai vartojo daug alkoholio, prisimenu nesibaigiančius šventimus, daug svetimų žmonių mūsų namuose, daug alkoholio ir cigarečių dūmų. Turėjau šešeriais metais už mane vyresnį brolių, jo dažnai nebūdavo namuose, nes mokėsi internatinėje mokykloje ir visai nenorėdavo grįžti...

Atmestas

Daug ko neatsimenu iš vaikystės, matyt protas pats blokuoja prisiminimus, tik pamenu vieną naktį, kai aš, būdamas šešerių metų amžiaus, neapsikentęs eilinių tėvų išgertuvių, balių

Algirdas su žmona Indre 2023 m.

ir riksmų, ėjau pas savo močiutę, kuri gyveno už septynių kilometrų. Man buvo labai baisu naktį eiti vienam, bet, matyt, namuose pasilikti atrodė dar baisiau. Seneliai dažnai atvažiuodavo manęs pasiimti iš tėvų namų, nes kaimynė, matydama

Algirdas su žmona Indre dovanoja labdarą – vaikštynes Merkinės globos namų gyventojams

juos girtus, paskambindavo ir pranešdavo, kad esu paliktas be priežiūros. Pasirinktas tėvų gyvenimo būdas neliko be pasekmių.

Kai man buvo dešimt metų, pamenu ankstyvą rytą mus, miegančius su broliu, pažadino mama ir pasakė, kad daugiau jos nebepamatysime, atsisveikino, pabučiavo ir išėjo. Mama pasikorė, o mane ėmė globoti ir auginti seneliai. Tėtis ir toliau daug gėrė, ir aš jam nelabai rūpėjau.

Močiutė kartais mane nusivesdavo į bažnyčią. Man visai patiko ten lankytis, patarnaudavau mišiose, svajojau išmokti skambinti varpeliais, o po patarnavimo kunigas duodavo vieną kitą litą. Kiek pamenu, man vaikystėje nelabai rūpėjo Dievas, nors kažkiek mokėjau maldų ir kartais melsdavausi bažnyčioje ar su močiute.

Vaikų namai

Po mamos mirties su seneliais pagyvenau porą metų, jie buvo vyresnio amžiaus ir mane auginti jiems darėsi sudėtinga. Močiutė man papasakojo apie naujai pastatytus „Marijampolės vaiko tėviškės namus“, kurie buvo pirmi tokie Lietuvoje, kuriami pagal šeimos modelį. Buvo pastatyta 11 namelių, kuriuose gyveno po 10 vaikų, vadinamų šeimynomis. Kai atėjau gyventi į šeimyną, joje buvo įvairaus amžiaus berniukų

ir mergaičių, o ten dirbusios tetos mums atstojo mamas. Negaliu skųstis, gyvenimas ten buvo gana geras, turėjome šiltus namus, drabužių, maisto, kurį patys mokėmės gaminti, naujausią buitinę techniką. Paramą vaikų namams dažnai skirdavo rėmėjai iš Italijos, Kanados, Vokietijos.

Tuo metu nedaug galvojau apie Dievą, gal retkarčiais, kai būdavo be galo sunku, bet jokio asmeninio santykio ir ryšio su Juo aš neturėjau. Anksti pradėjau rūkyti, po to su vyresniais vaikais ėmiau ragauti alkoholio, perpratome vaikų namų taisykles ir kaip jas galima apeiti. Pabėgdavom naktimis ir išvažiuodavome linksmintis – alkoholis, muzika ir nuodėmės...

Gyvenimas be Dievo

Kai man suėjo 17 metų, buvau tikras, kad jau esu pasirengęs išeiti gyventi savarankiškai, tapau maištininku ir netgi teisme vaikų rūpybos skyriui įrodžiau, kad esu pasirengęs gyventi savo jėgomis. Iš tiesų daug dalykų mokėjau pasidaryti – ne tik buitines darbus nudirbti, gamintis maistą, tvarkytis, bet ir finansus pasiplanuodavau – iš paskirtos našlaičio išmokos įsigydavau, ko man reikia.

Teismo sprendimas man buvo palankus, džiaugiausi ir net didžiavausi, kad Lietuvoje

**Aš, buvęs vargšas
našlaitis, augęs tamsoje,
maištininkas ir
malonumų ieškotojas,
atmestas dėl Jėzaus vardo,
iš Jo malonės tapau
išgelbėtas ir mylimas,
pašauktas pačiai
svarbiausiai misijai –
skelbti Jėzų Kristų.**

toks pirmas atvejis, kai globos namų auklėtinis, nesulaukęs pilnametystės, įrodė savo pajėgumą gyventi savarankiškai. O dabar matau, kokį didelį norą turėjau maištauti ir gyventi savo jėgomis.

Išėjus iš vaikų namų prasidėjo laisvės etapas. Marijampolėje dirbau neilgai, mažai mokėjo, o dirbti nesinorėjo, tad nusprendžiau ieškoti darbo svetur. Šiek tiek teko padirbėti Vokietijoje, po to ir ten neradęs laimės, išvykau į Angliją. Buvau imlus kalboms, tad greit išmokau anglų kalbą ir susiradau neblogą darbą bananų fabrike, netgi buvo paaukštintos mano pareigos – nuo paprasto darbininko iki pamainos prižiūrėtojo. Didesni pinigai man atrišo rankas ir atvėrė galimybes gauti tai, apie ką svajojau: gerus drabužius, automobilį, vakarėlius, merginas, alkoholį. Po to prasidėjo ir narkotikų bandymas, ėjimas į viešnamius, regis, nebuvo jokių ribų. Romantiškių santykių man nepavyko užmegzti, mergina, kurią mylėjau, mane išdavė ne kartą, o po to aš į moteris žvelgdavau tik kaip į vienos nakties nuotyki. Man atrodė, kad aš kontroliuoju savo gyvenimą ir nenusirisiu kaip mano tėvai. Nors būdavo ir tokių dienų, kai po vakarėlių ir pasilinksminimų gulėdavau ir verkdavau, nes niekas nesugebėjo užpildyti tuštumos, vienatvės, žaiz-

dų, niekas nesuteikė pilnatvės – jokie kvaišalai, žmonės, pinigai, daiktai... Dabar suprantu posakį, kad žmogaus širdyje yra Dievo dydžio tuštuma, kurią gali užpildyti tik Jis.

Išgelbėjimas

Pirmą kartą Evangeliją išgirdau iš savo dėdės, kai man buvo aštuoniolika metų. Mačiau, kaip Dievas pakeitė jį, ištraukė iš alkoholizmo liūno ir nusikaltimų, už kuriuos keletą kartų kalėjo. Tačiau tą kartą, kai dėdė sakė, jog man taip pat reikia tikėti Jėzumi ir Jį kviestis į savo širdį, aš praleidau pro ausis. Man buvo visai gerai gyventi savaip, o pulti į šventą gyvenimą ir nususukti nuo seno gyvenimo visai nenorėjau.

Neilgai trukus išvykau į Norvegiją, vedžiau ir susilaukiau sūnaus. Pats neturėjęs šeimos labai svajojau apie pilnavertę šeimą. Regis tame gyvenimo etape viskas ėjosi visai neblogai, jau buvau praėjęs linksmybių etapą ir jaučiausi pasiruošęs šeimai.

Dažnai parvažiuodavome į Lietuvą aplankyti artimųjų, bet vienas 2013 metų vizitas tėviškėn iš esmės pakeitė mano gyvenimą.

Sugrįžęs į savo gimtąjį miestą Marijampolę ketinau aplankyti pusseserę, bet eidamas link jos namo viduje išgirdau labai aišką mintį: „Važiuok pas savo dėdę, ten paskaitysi Bibliją“. Pasijutau labai keistai, bet tas vidinis raginimas buvo toks aiškus, kad apsisukau ir iškart nuvykau pas dėdę. Jis tą dieną nedirbo, o man atėjus atnešė ant stalo Bibliją. Dar nebuvo jam pasakęs apie keistą vidinį paraginimą, o dėdė man vėl skelbė Evangeliją, kvietė priimti Jėzų. Kai jam papasakoju, kieno raginamas atvykau, tada mums abiem tapo aišku, kad tai Dievo prisilietimas. Tą kartą žinia, kad Jėzus mirė už mane, labai palietė mano širdį. Supratau, koks nusidėjėlis esu, išpažinau Jam savo kaltes, kviečiausi Jį kaip savo Viešpatį ir Gelbėtoją.

Naujas gyvenimas

Po tokio ypatingo įvykio į Norvegiją grįžau jau kitoks, su perkeista širdimi, kuri troško skaityti Bibliją, kuo daugiau pažinti Dievą. Ėmiau bendrauti su tikinčiais, atsisakiau žalingų įpročių, nustojau keiktis, pradėjau lankytis baptistų bažnyčioje, išmokau groti gitara,

Varėnos Biblijos studijų grupelė

labai norėjau šlovinti Dievą giesmėmis ir pats pradėjau kurti giesmes. Kalbėjau apie Dievą ir manyje įvykusį pasikeitimą su savo artimaisiais, tik, deja, likau nesuprastas. Iš manęs ėmė tyčiotis mano žmona ir jos šeima, pravardžiavo kunigėliu, sakė, jog tapau kaip davatka – man tik Dievas ir rūpi. Žmonai labai nepatiko mano pokyčiai, ji nesuprato, kodėl aš kitoks, nepriėmė Evangelijos žinios, užkietino širdį, niekada nesimeldė su manim. O kartą sugrįžęs iš darbo neradau Biblijos ir visų savo krikščioniškų knygų, kurias ji paslėpė, kad negalėčiau jų skaityti.

Įtampa vis didėjo, kol žmona liepė pasirinkti: arba Dievas, arba ji. Nors sakiau, kad Dievui ir žmogui meilė yra skirtinga, bet ji, būdama labai priešiška nusiteikusi, vis tiek liepė rinktis. Aš skirtis niekada nenorėjau, bet pasakiau, kad negaliu mylėti nieko labiau už Dievą. Sužinojusi mano poziciją ji nusprendė palikti mane ir su vaiku išvykti į Lietuvą. Po metų gavau jos prašymą skirtis, nors dar bandžiau atkurti santuoką, meldžiausi, prašiau užtarimo maldų, bet veltui. Išsiskyrėme. Gyventi vienam Norvegijoje buvo labai sunku, labai trūko sūnaus, jaučiausi vienišas ir vis klausdavau Dievo, už ką man taip? Kodėl neturėjęs normalios vaikystės, dabar dar turiu išgyventi ir savo šeimos skyrybas?

Misija

Praėjus ketveriems metams po skyrybų, Dievas man aiškiai parodė, kad aš Jam rūpiu ir Jis mane myli, kad aš negaliu atsakyti už buvusios

žmonos pasirinkimus, ir davė man naują pradžią, naują žmoną, naują šeimą. Per tą vienvėsi laiką aš supratau, kad labai noriu dalintis meile ir sukurti naują šeimą. Dievo meldžiau tikinčios žmonos, norėjau, kad ji būtų iš Dzūkijos, giedotų giesmes kartu su manimi ir turėtų degančią širdį tarnystei.

Dievas smulkmeniškai atsakė į mano maldą, gavau tai, ko ir prašiau – žmoną Indrę iš Varėnos, kuriai paskelbiau Evangeliją ir ji priėmė Kristų į savo širdį. Kartu su žmona gavau naują šeimą (3 brolius, 2 seses, tėvus, močiutę). O kartu su nauja šeima gavau ir pašaukimą misionieriaus tarnystei Varėnoje. 2021 metais sugrįžau į Lietuvą, vedžiau ir apsigyvenau Varėnoje.

Jau dveji metai, kai kartu su žmona tarnaujame Dievui – kviečiame visus į Biblijos studijas, organizuojame evangelizacinius renginius, krikščioniškas stovyklas. Patys pažinę ir patyrę Dievo meilę, norime, kad Jį pažintų ir patirtų kuo daugiau žmonių.

Aš, buvęs vargšas našlaitis, augęs tamsoje, maištininkas ir malonumų ieškotojas, atmetas dėl Jėzaus vardo, iš Jo malonės tapau išgelbėtas ir mylimas, pašauktas pačiais svarbiausiais misijai – skelbti Jėzų Kristų.

Todėl eikite ir padarykite mano mokiniams visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen. (Mato 28, 19–20)

Skruzdėlytės

Magmytės nuotykių ir Išminties knyga

Sonata Aleksandravičienė

Pamenu laiką, kai namuose aplink mane zujo keturi berniukai, o aš atsistojusi prie baro, ant kurio padėtas kompiuteris, greitai bandau užrašyti naują pasakėlę. Juk puikiai žinau – neužrašysiu, ir dings mintis, nebegrįš, kai būsiu laisva ir galėsiu ramiai prisėsti. Išties tai buvo laikas, kai viskas vyko bėgte...

Nedrąsūs pirmieji žingsniai

Nors esu lituanistė ir jau daugelį metų redaguju tekstus, bet niekada negalvojau, kad pati rašysiu vaikams. Buvo nedrąsu, nesijaučiau verta vadintis skambiu vardu – rašytoja. Maironis, Just. Marcinkevičius, V. Mačernis – taip, didūs poetai. O kas tu? Bet Viešpats žvelgia kitaip.

Kai 2011 m. gimė ketvirtasis mano sūnelis, buvo daug laimės, bet ir daug nuovargio, nes bene 10 metų neteko dorai išsimiegoti. Ir štai vieną vakarą maitinant kūdikėlį gimė pasakėlė apie širdelę, pagal ištrauką iš Biblijos: *Saugok su visu stropumu savo širdį, nes iš jos teka gyvenimo šaltiniai*. Tuomet iš nuovargio man pačiai sopėjo širdį...

Šios pasakėlės kitokios – jose veikia ne tik vabaliukai, bet ir Kūrėjas bei Išminties knyga.

Po kurio laiko gimė dar viena pasakėlė ir dar. Viduje jaučiau tylų Viešpaties raginimą rašyti. Taip po truputį per 5-erius metus parašiau 13 pasakėlių, iš kurių vėliau atrinkau 7. Kai 2017 m. nedrąsiai ėmiau galvoti apie knygutę vaikams, susiradau mielą dailininkę, su kuria kelerius metus vis pasvajodavome apie knygutę, bet kadangi neturėjau galimybių jos išleisti, tai ir neskubinau piešti. Taip bėgo laikas, o Viešpats vis ragino mane judėti pirmyn.

Mąstydamas apie knygutę pradinukams aiškiai suvokiau, kokie vaikams svarbūs piešinukai. Todėl viskas taip susiklostė, kad atėjus kovido karantinui teko daug dirbti ir vaikams mokytis iš namų. 2020 m. rudenį netikėtai radau skelbimą, kad jauna dailininkė Gabrielė Krulytė veda pamokėles vaikučiams internetu – taip jos pamokėles ėmė lankyti du mūsų berniukai. Su Gabriele susidraugavome ir pasiūliau jai imtis iliustruoti pasakėles. Ji mielai sutiko. O aš džiaugiasi, kad Gabrielė labai atsakinga, kruopšti, kūrybinga dailininkė.

Štai tuomet, 2021 m. sausio mėnesį ryžtingai ėmėmės darbo ir kartu su dizainere Skaiste per gerą pusmetį paruošėme knygutę spaudai. Beruošiant parašiau dar dvi pasakėles ir knygutėje atsirado 9 pasakėlės, parašytos skirtingu gyvenimo laikotarpiu: nuo 2012 m. iki 2020 m. Pirmosios knygutės gimimas užtruko net 8 metus.

Slapyvardis

Dvylika metų vaikučius auginau namuose – tai buvo mūsų su vyru sąmoningas pasirinki-

mas. Nebuvo lengva, bet tikrai verta. Besilaukdamas vaikų visuomet ieškodavome prasmingo vardo – tiek berniukui, tiek mergaitei. Kai laukiausi ketvirto vaikelio, širdin įkrito mergaitės vardas Leticija, kurio ir prasmė graži – „laimingoji“. Kadangi gimė berniukas vardu Natanaelis, mergaitės vardas atiteko man pačiai...

Natūralu, kad mamai ilgesnį laiką auginant vaikus namuose nedrąsu sugrįžti į aktyvesnį visuomeninį gyvenimą, tad man labai norėjosi pasislėpti. Taip ir gimė slapyvardis Leticija Baltė – Leticija reiškia „laimingoji“, o Baltė – tai, kas gražu, tyra, balta.

Krikščioniškos vertybės

Augindami būrį vaikučių iš arti matėme jų godas, džiaugsmus ir ašaras. Nors tikėjimo kelionėje su vyru nebuvo naujaticiai, tačiau gyvenimas susituokus, o ypač auginant vaikus, įgavo slaptos praktinės krikščionybės skonį – kai tikėjimo klišės neveikia, o akys nuolatos pakeltos į Dangų su širdies malda: „Dieve, padėk!“ Ir Jis padėdavo įveikti nepriteklių, ligas, nesusipratimus. Jis augino ir ugdė, Jis padėjo ir vedė pirmyn. Tai buvo nuostabus laikas, kupinas įvairių iššūkių.

Nežinau, kaip gimdavo pasakėlės, bet tik pamenu, kad staiga atėdavo kažkoks pamatymas ir tereikėdavo jį užrašyti. Pradėdama rašyti net nežinodavau, kuo viskas pasibaigs. Tai išties stebuklinga patirtis. Vis dėlto suprantama, kad rašiau tai, kuo gyvenau – apie atleidimą, jausmus, svajones, netektį, klaidas ir net futbo-

lą. Šios pasakėlės kitokios – jose veikia ne tik vabaliukai, bet ir Kūrėjas bei Išminties knyga.

Kai su vaikais vartydavome knygeles, pasigedavau kitokio žvilgsnio į supantį pasaulį – krikščioniškų vertybių. Labai norėjosi, kad vaikučių galvelėse formuotųsi vientisa vertybių sistema, paremta Biblijos tiesomis. Kartais nustebdavau skaitydama vaikiškas knygeles, kuriose lengvai persipina pagonybė su krikščionyste, taip sujaukdama mažųjų protą. O juk vaikai tokie imlūs...

Ukrainietiška knygutė

Nors rašyti ir leisti savo pasakėles buvo nedrąsu, bet tiesiog negalėjau priešintis tam vidiniam Viešpaties paraginimui kurti. Mano nuostabai, pasirodžius pirmajai pasakėlių knygutei „Skruzdėlytė Magmytė“ (2021 m.), sulaukiau draugų palaikymo ir sveikinimų. Buvo visai ne taip, kaip iš baimės tikėjaisi. Išleidus pirmąją knygutę žinojau, kad bus ir antroji, kuri vadinsis „Kaip Magmytė nugalėjo baimes“. Tačiau netikėtai prasidėjo karas Ukrainoje...

Visi labai jaudinomės dėl Ukrainos, kas kaip galėjo stengėmės padėti į bėdą patekusiems

žmonėms. Vieną rytą aiškiai suvokiau, kad noriu dar kitaip prisidėti prie šios tautos kančios palengvinimo. Juk išgydymo reikėjo ne tik kūnui, bet ir sielai. Tikiu, kad Viešpats paragino išversti pasakėles į ukrainiečių kalbą ir išleisti knygutę jas dalinti nemokamai vaikučiams. Stebuklingai atsiradus vertėjai Olenai ir parėmus įvairioms bažnyčioms, gimė trijų pasakėlių knygutė „Muraška Magmusia“. Taip pasakėlės apie atleidimą dėl sugriautų namų, svajonę turėti savo kambariuką ir draugės netektį pasiekė per kelis tūkstančius Ukrainos vaikų.

„Kaip Magmytė nugalėjo baimes“

Kaip minėjau, išėjus pirmajai knygutei, žinojau, kad labai noriu kalbėti apie baimes ir jų įveikimą. Pati tuo metu išgyvenau daug baimių: atmetimo, kitų žmonių nuomonių ar netobulumo. Tai buvo man artima ir suprantama. Be to, ruošdamasi rašyti pasakėles klausiausi įvairių psichologų patarimų, gilinausi į vaikų baimes, kol galiausiai supratau, kad tai ne mano kelias.

Kai parašiau devynias pasakėles, supratau, kad reikia dar vienos apie tai, kaip konkrečiai padėti vaikui, išgyvenančiam baimę ar net paniką. Pasakėlyje „Stebuklinga dėžutė, arba padrasinimas“ duodu praktinių patarimų – išpiešti savo baimę, pažiūrėti savo mėgstamą filmuką, pakvėpuoti „pilvuku“. Bet galiausiai pati suvokiau, kad stipriausias baimės priešnuodis – tai Dievo žodis. Tad išsigandę vabaliukai gauna užduotį – surasti Išminties knygoje žodį „Nebijok“.

Šioje naujoje knygutėje (o tiksliau storokoje knygoje) skruzdėlytė Magmytė su savo draugais vabaliukais ne tik įveiks įvairias kasdienes baimes – scenos, draugų atmetimo, tamsos ar gydytojų baimę, bet ir išmoks eiti pirmyn, patyrus nelaimingą pirmąją meilę. Turbūt pusmetį širdy nešiojau mintį parašyti pasakėlę „Meilės randai“ apie randus Jėzaus kūne, kurie išliks per visą amžinybę, primindami mums Jo išgelbėjimą bei ištikimą, nesibaigiančią, amžinai pasiliekančią meilę, kviečiančią eiti pirmyn...

Tikiu, kad pasakėlės įgavo terapinį pobūdį. Mamos dalinasi, kad vakarais su vaikiuku paskaičius pasakėlę ir aptarus ją, vaikas netikėtai atsiverdavo ir papasakodavo kažką panašaus iš savo gyvenimo.

Kaip susitaikyti su Dievu?

Viešpaties meilė mums pasirodė Jėzaus Kristaus atėjimu į šį pasaulį, Jo gyvenimu tarp žmonių, mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų. Kristaus mirtimi Dievas siūlo tau nuodėmių atleidimą, Jo prisikėlimu – amžinojo gyvenimo dovaną. Tau tereikia ją priimti. Nuoširdžiai patikėk, kad Jėzus Kristus mirė už tave ir prisikėlė, kad suteiktų tau nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Priimk Jėzų Kristų į savo širdį dabar. Gali pakviesti Jėzų ateiti į tavo gyvenimą meldamasis tokia malda:

Viešpatie Jėzau, aš pripažįstu, kad esu nusidėjęs ir man reikia Tavo atleidimo. Aš tikiu, kad Tu mirei ant kryžiaus, praliedamas savo brangų kraują dėl mano padarytų nuodėmių. Tikiu, kad prisikėlei iš mirusiųjų ir šiandien esi gyvas. Atleisk, Viešpatie, visas mano nuodėmes ir nuplauk jas savo šventuoju krauju. Ateik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Priimu Tavo amžinojo gyvenimo dovaną ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos Gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Jeigu meldeisi šia malda nuoširdžiai, visu protu, visa širdimi ir visa savo esybe tikėdamas tuo, gali būti tikras, kad Jėzus atėjo į tavo širdį ir tapo tavo gyvenimo Viešpačiu.

Biblijos pasakojimai

Pasaulyje nėra svarbesnės knygos už Bibliją – Dievo žodį. Tačiau ją supranta ne visi, o juo labiau ją nelengva suprasti vaikams. Čia Biblijos istorijos perpasakojamos taip, kad būtų ir suprantamos, ir įdomios. Kuo ypatinga ši knyga? Tai ne vienerių metų triūso vaisius tų, kurie kelis dešimtmečius rengė ir leido krikščionišką žurnalą vaikams „Tropinka“ („Takelis“). Knyga skirta nuoširdžiai norintiems pažinti Dievą, Jėzų Kristų ir išgelbėjimą. „Biblijos pasakojimai“ skirti skaityti šeimoje ir asmeniškai. Knygą iliustravo talentingas jaunas dailininkas, į kiekvieną iliustraciją jis įdėjo dalelę savo širdies.

Jau greitai!

Ieškokite www.km.lt

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus 2024 metams prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ internetu tik per www.post.lt nurodytas prenumeratos svetaines

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 15 eurų.

Prenumeruoti galima kiekvieną žurnalą atskirai.

Leidiniai išleidžiami:

„Gyvieji šaltiniai“ – 4 kartus per metus,
 „Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ – 6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:

„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
 „Vera i Žizn“ 5398,
 „Tropinka“ 5399.

Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti internetinėje svetainėje www.prenumeruok.lt, www.km.lt bei mūsų redakcijoje, adresu: Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

Knygų galite įsigyti mūsų raštinėje arba internetu www.km.lt

VAKARO ŽVAIGŽDELĖ

kviečiame prenumeruoti „Vakaro žvaigždėlę“ 2024 metams!

Užsiprenumeruoti leidinį galite:

- parašydami mums laiškutį el. paštu prenumerata@zvaigzdele.lt;
- internetiniuose puslapiuose: www.km.lt, www.prenumerata.lt ir www.prenumeruok.lt;
- kiekviename Lietuvos pašto skyriuje.

PRENUMERATOS KAINA METAMS – 16 EUR.

Vaikai nėra atitraukimas nuo svarbesnių darbų. Jie ir yra pats svarbiausias darbas.

– C. S. Lewis

Mes savo vaikams sakome: „Elkitės kaip suaugę“, bet Jėzus sakė suaugusiems: „Būkite kaip vaikai“

– Billy Graham

Vaikai mums duoti tam, kad išbandytų mus ir padarytų dvasingesnius.

– Rick Johnson

Vienas išmintingas žmogus yra pasakęs: „Turėtų būti taip pat neįmanoma pamiršti, kad namuose yra krikščionis, kaip ir pamiršti, kad namuose yra dešimtmėtis berniukas.“

– Roger J. Squire

Dievas nori mums vaikiškos širdies ir suaugusio žmogaus proto.

– C. S. Lewis

Žmogus turi kalbėtis su Dievu apie savo vaikus prieš kalbėdamas su savo vaikais apie Dievą.

– Ed Cole

Auklėk vaiką taip, kaip jis turėtų eiti, bet būk tikras, kad pats eini tuo keliu.

– Charles Spurgeon

Jei galėčiau iš naujo nugyventi savo gyvenimą, visą savo tarnystę paskirčiau tam, kad pasiekčiau vaikus Dievui!

– Dwight L. Moody

ISSN 1822-9336

9 771822 933005

gyvieji šaltiniai
www.gyviejisaltiniai.lt